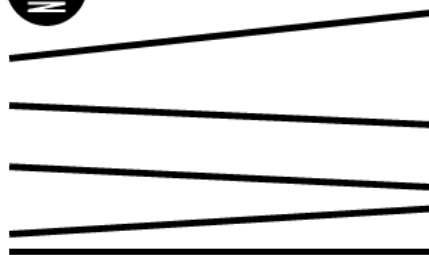

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Andersen, H. C.; Musiken af Hartmann.

Maurerpigen : original Tragedie i fem Akter

Kjøbenhavn : Bianco Luno, 1840

112 s.

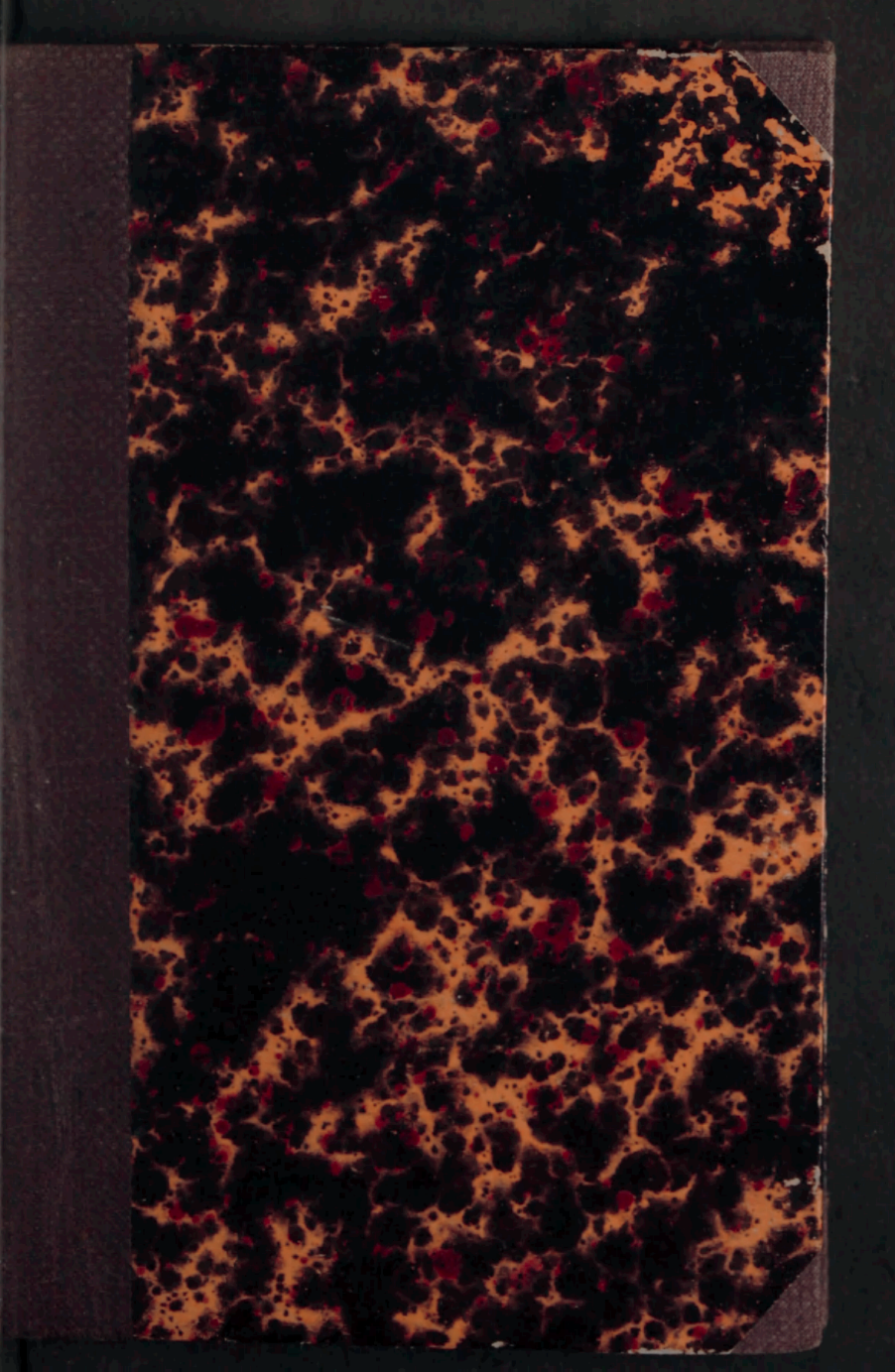
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

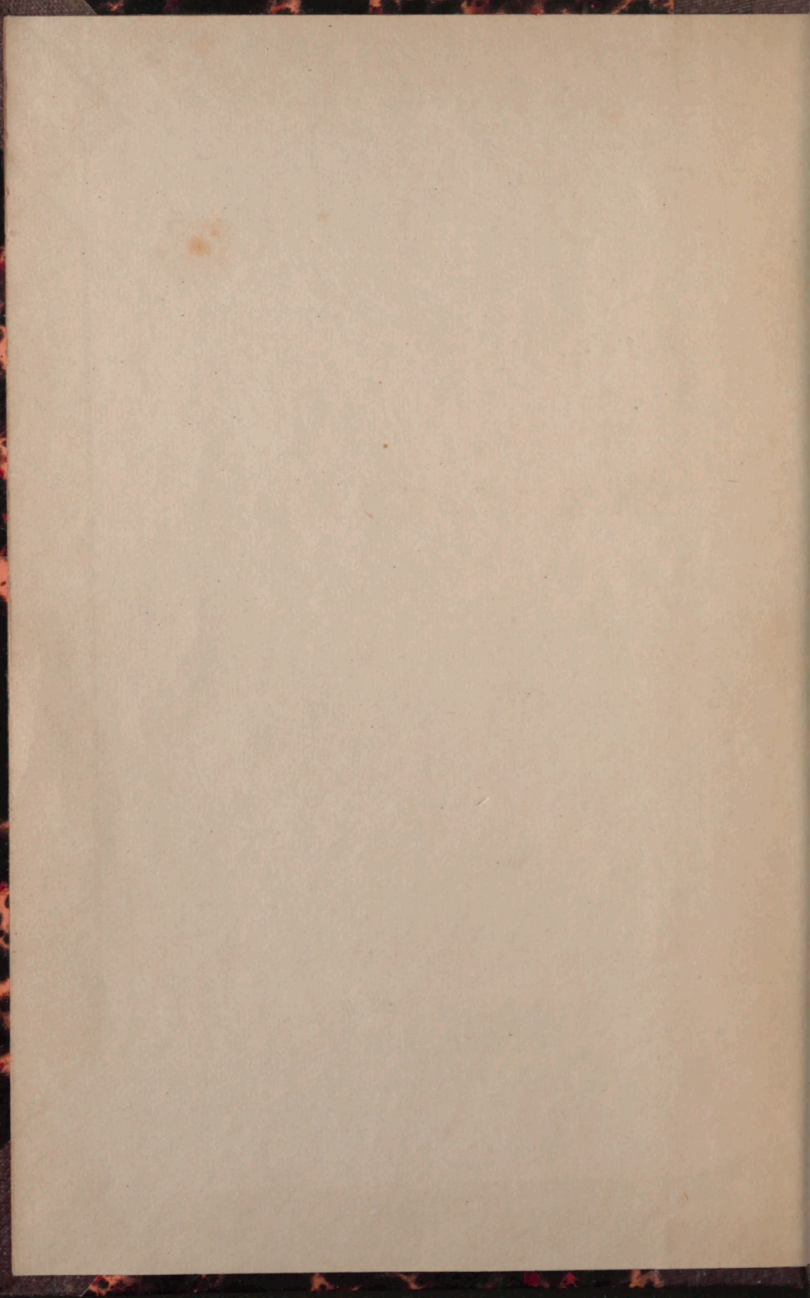
55. - 21.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020340798

Maurerpigen.

unipersonal

Skatterpigen.

Original Tragedie i fem Akter

af

H. C. Andersen.

Musiken af Secretair Hartmann, R. af D.

Kjøbenhavn.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1840.

Original

Original

15

Original

Original

Det er saa temmelig bekjendt, at jeg har prøvet en tung Barndom, og om end senere en god Gud har ført mig fremad, har jeg dog Skridt for Skridt maattet udstaae mange Kampe. Ved min første Fremtræden som Digter, fik jeg Publicum for mig og nogle Enkelte mod mig; jeg taug mod disse og søgte ved ethvert nyt Arbejde at give mit bedste Evar. Da Digteren Herg 1833 reiste udenlands, fik ogsaa jeg et kongeligt Reisesstipendium; det blev misundt mig: jeg havde jo alt culmineret, der vilde intet mere blive af mig, var de Enkelstes Tale. En Anonym skrev da i „Kjøbenhavnsposten“ et Smædedigt over mig; jeg var netop kommen til Paris, jeg hang med Veemod ved Hjemmet, men Ingen skrev mig til; da kom endelig efter en Maanedes Forløb et stort, ufrankeret Brev, jeg aabnede det og fandt kun en Convolut om den „Kjøbenhavnspost“, hvori det onde Digt mod mig var indrykket; rimeligviis har Forfatteren sendt mig det. Saaledes var i Udlandet min første Hilsen fra Hjemmet.

Ved min Hjemkomst skrev jeg Improvisatoren, en
 Bog, der havde mig i Mængdens Dine, saa man ikke længer
 som før forsøgte at spotte og forhaane mig. Jeg skrev derpaa Ro-
 manerne "D. L.," og "Kun en Spillemand," hvilke lige-
 som Improvisatoren ere blevne oversatte i Sverrig og Tydskland,
 hvor man har overvurderet deres Værd, og givet mig et Navn, jeg
 først ved bedre Værker maa gøre mig værdig til. Efter Roma-
 nerne fulgte mine Børne-Eventyr, som man her hjemme har
 optaget med stort Bifald. Fra mine tidligere dramatiste Arbejder
 turde man vel i denne Retning intet godt vente sig af mig;
 imidlertid troede jeg dog selv at burde vove et nyt Forsøg,
 L g da jeg vidste, at man frakjendte mig Flid og Udholdenhed
 til at udføre et større versificeret Digt, skrev jeg paa rimede
 Vers Dramaet Mulatten; hvor meget jeg led og stred, førend
 jeg fik dette paa Scenen, er ikke ubekjendt; jeg betragter det
 som en halv Naades-Sag, at det blev antaget; det vandt imid-
 lertid et Bifald, jeg aldrig turde drømme om, ja blev endogsaa
 indbringende for Theaterkassen. Jeg troede nu at have sikket mig
 en mildere Fremfærd, men Tiden har viist mig, at det er ander-
 ledes; i Bladet "Fædrelandet" søgte en Anonym at fer-
 ringe mit Dramas Værd ved at lægge en betydende N gt
 paa, at Stoffet var laant af en bekjendt Novelle; det var

hadesfuldt nedskrevet, men saaledes grupperet, at de Svagere i Anden maatte sige, „han mener det ikke saa slemt!“ Jeg besluttede da at svare, som jeg her har svaret, ved at skrive et nyt Arbeide, selv til dette oprinde Stoffet, og noie tage Hensyn til vort Theater og dets Kræfter, og jeg skrev: „Maurervigen.“

Dette Arbeide fremlægger jeg her for Publicum. Ved at læses kan det ikke gjøre den Virkning, som Mulatten har gjort; det har færre lyriske Steder, alt er og skal være beregnet paa Scenen, paa Fremstillingen, derfra og derefter maa det dømmes. Hvorvidt jeg har været heldig, vil Tiden afgjøre; **J** selv faaer jeg ikke mit Stykkes Skjæbne at vide førend paa hiin Side Alperne, thi snart, og førend dets Opførelse, forlader jeg Hjemmet, tildeels for at glemme en og anden lidt Krankelse, tildeels for at samle nye Kræfter til at levere noget Bedre. Den Trøst bringer jeg med mig til Udlandet, at baade Frederik den Sjette og Christian den Ottende have viist mit Talent stor Naade og Opmuntring, at jeg mellem Danmarks ædleste og første Mænd har fundet oprigtige Venner, og at det kun er nogle Faa, ikke Publicum, der have viist mig Uvillie.

I det jeg reiser, er min Bøn til Gud, at jeg maa vende tilbage til mit Hjem med større Kraft i Sjælen og istand til at stænke det Arbeider, som maae bringe mine Sjender til at blive mine Venner. Alle Kjære et hjerteligt Lev vel.

H. C. Andersen.

Kjøbenhavn, de sidste Dage i October 1840.

Maurerpigen.

Personerne.

Alhakem, Maurernes Konge	Hr. Dr. Ryge.
Niama, hans Datter	Jomf. Ryge.
Kongen af Cordova	Hr. Solst.
Bavala, en ung Hidalgo.....	— Sansen, jun.
Diego, hans Baabenbroder	— Gundersen.
Erkebiskoppen af Cordova	— Kragh.
Cardenio, Hovding i den spanske Hær ..	— Svid.
Raphaella, en fattig, forældreløs Pige..	Mad. Solst.
Prindsessen af Frankrig	Jomf. Fabricius.
Pablo, {	Hr. Phister.
Aurelio, { Lazaros	— Schram.
Santiago, {	— Pätges.
Hoffolk. Krigere. Hyrder. Følk.	

Forste Act.

En vild Fjeldbegn paa Grændsen mellem Cordova og Granada, stjerneklar Aften; en stor Deel Krigere have her i Leiren flokket sig om Raphaella, der improviserer for dem; hun staaer paa en Fjeldblok, noget høiere end de andre, og er midt i sin Improvisation om Hærens sidste Seier over Maurerne. Scenen fyldes ved andre Grupper; nogle sladdre om en Bagtild, to spille Terninger, een læner sig med sin Guitar op til et Træ, medens en anden knælende læser sin Rosenkrands; det hele aander et bevægeligt fyldigt Liv.

Forste Scene.

Mængden der jublende afbryder Raphaella.

Brava, Raphaella! Brava!

Raphaella vedbliver.

— — „Bjergets Blomst drak Blod med Roden,
Mens foroven Sværdets Klinge
Lyste, som en Cherub-Vinge;
Men i Dalen, der hvor Floden
Redad mod Granada strømmed’,

Gensom, uden Rytter svømmed'
 Hesten over, for at sige:
 Græd du smukke Maurerpige! —
 Høit paa Bjerget Christenhæren,
 Knælende i Morgenglandsen,
 Dybt tilbedende Monstrantsen,
 Synger høit: Gud ene Vren! —
 Snart om Landsen Laurbærfrandsen
 Beier der i Fjolsedandsen!“

Mængden.

Brava, Raphaella! Brava!

De danser jublende omkring hende, enkelte slaae paa Tambouriner, andre flyde i Lysten.

Anden Scene.

De Forrige. Cardenio.

Cardenio.

3 er' muntre!

Nogle.

Generalen!

Javala.

Raphaella sang om Slaget,

Hun improviserte for os.

Dog der var eet Træk, hun glemte,

Hendes egen Heltedaad.

Diego.

Hvor hun modig, midt i Kampen

Trængte frem og frelst den Fanen,

Rev den til sig, da i Støvet
 Blodbestænkst den laae blandt Døde.

Zavala.

Dg hun svingede den dristigt
 Ind imellem Maurer-Sablen
 Dg vor unge Fyrstes Hoved;
 Hun har frelst Cordovas Konge!

Mængden.

Leve, Raphaella! leve!

Raphaella.

Det var Selyforsvar, som drev mig,
 Jeg var revet med i Striden,
 Maatte handle eller falde!

Cardenio.

En Trup Ryttere sig nærme,
 Det er Budskab fra Cordova!
 Sorgefesten er til Ende,
 Dg om nogle Timer ringe
 Kirkeklokkerne til Kroning.

Diego.

Han, med hvem i Aar og Dage
 Vi har levet her i Leiren,
 Dg betragtet som en Broder,
 Er nu Fædrelandets Konge!

Raphaella.

Jeg var aldrig i Cordova!
 Hvilken Tummel, hvilken Jubel
 Vil der være næste Morgen,

Naar vor unge Konge hylde!
 Gid jeg kunde staae i Brimlen,
 See ham komme ung og dristig
 Med den kongelige Krone
 Om sin høie smukke Pande!
 See de prægtigt klædte Grander,
 Høre Sangen og med Folket
 Naabe, leve, leve, Kongen!
 O hvor det var herligt! herligt!

Flapper i Hænderne.

Zavala.

Heller bliver jeg i Leiren!
 Jeg har ingen Længsel efter
 Disse tomme, stolte Feste.
 Ei Cordova har Terrasser,
 Luftige, som disse Fjelde,
 Slottets Bæge har ei Farver
 Som Naturen rundtomkring os!

Diego halv høit.

Men Cordova eier Dvinder.
 Efter dem vi her maae flage!

Zavala ligeledes.

Her jeg Underblomsten finder,
 Spanien ei til den har Mage!

Under disse Replikker ere to væbnede Bud fra Cordova traadte ind med Breve, hvilke de overræffe Cardenio.

Raphaella.

Hyad mon disse Breve melde!

Diego.

Om hans Kroning, om hans Bryllup —!

Raphaella.

Bryllup!

Diego.

Ja, jeg veed det iffe,
Men man siger jo, hans Fader
Før sin Død har valgt for ham
Frankrigs unge Kongedatter!
Andre nævne de Miana,
Maurerkongens smukke Datter!

Raphaella hastig

Maurerkongens, Sjendens Datter!
Nei, da skulde hun døe Døden,
Eller han sin Krone miste!

Zavala.

Alt for dristig er din Tale!

Raphaella.

O, jeg føler Gift i Blodet,
Naar paa dette Folk jeg tænker.
Denne africanse Bolge,
Som vil overskyllø Spanien,

Styrte Korset, Landets Skiffe! —

Nei, han ægter hende ikke!

Diego.

Du er, som den stille Bjergso,
Dyb og klar og gjennemsigtig,
Men din Tanke, som en Stormvind,
I et Nu oprører Soen!

Raphaella.

Kongen tænker ei paa Bryllup!

Cardenio som har gjennemlæst Brevene.

Hæren rykker ikke fremad!

Kongen vil, at indtil videre

Intet skeer imod Granada!

Enkelte, de staae navngivne,

Har endnu i denne Nat

At begive sig fra Leiren,

Og indtræffe i Cordova!

Her staaer ogsaa Raphaella.

træder tilbage mellem Teltene.

Raphaella.

Jeg er kaldt.

Budet.

Et Brev, Signora,

Er mig givet med til Eder.

Raphaella griber det.

Hvad til mig?

Javala.

Fra hvem?

Raphaella.

Fra Kongen!

læser:

„Veirens Datter! Raphaella!

„Dig, som skjærmed' mig i Kampen,

„Vil jeg takke i Cordova.

„Reis endnu i Dag. Jeg Kongen!“

Scenen er imidlertid bleven tom paa Zavala og Raphaella nær.

Zavala.

Raphaella reiser ikke!

Raphaella.

Jo, jeg reiser! Kongen vil det,

Og jeg selv har Lyst at komme

Til den nye, rige Verden,

Som jeg kjender kun af Drømme.

O, hvor jeg mig glæder til det,

Ja, jeg som et Barn mig glæder!

Zavala.

Kongen viser dig stor Naade!

Raphaella.

Ja, hvor det er smukt og trofast,

At han under al den Travlhed

I Cordova sig erindrer

Selv den Ringeste i Leiren!

Mig han husker, mig han kalder!

Men Du synes saa alvorlig.

Hvilket Ansigt!

Zavala.

Jeg kan ikke
Sige, at det just fornoier
Mig, at du gjør denne Reise!

Raphaella.

Mig det derimod fornoier.
Jeg skal see vor ædle Konge,
See de festligt klædte Damer,
Brimlen i Cordovas Gader,
Og den skønne store Kirke,
Høre Messe læst i Choret,
Knaale der for Herrens Moder!

Zavala.

Men hvis Kongen nu forlanger,
At du blive skal ved Hoffet,
Siig mig da, hvad vil du svare?

Raphaella.

Det vil Kongen ei forlange!
Sig, hvad skulde der jeg gjøre,
Jeg en fattig Hyrdepige,
Jeg alene der ved Hoffet,
Uden Slægt og uden Venner!

Zavala.

Den, en Konge hylder, tro mig,
Jaaer strax Hyldest af dem Alle!

Raphaella.

Staffels Zavala!

Javala.

Mig ængster

Det, at du er kaldt af Kongen.

Raphaella.

Ja jeg veed det! — fjender Grunden,

Du er skinsyg!

Javala.

Vel, det er jeg!

Du det siger! og i Ordet

Ligger, hvad du maa begribe.

Raphaella, Dig jeg elsker,

Du er mig mit Liv, min Tanke,

Uden Dig jeg ei kan leve!

Raphaella.

Det har du vist sagt til hundred'!

Javala.

Sagt maaskee, men aldrig meent det,

Meent det, som i denne Time,

Følt det som i mange Uger!

Du mig binder her til Leiren,

Du opflammer Modet hos mig.

„Raphaella, Fædrelandet“

Er mit Balgsprog og min Tanke!

Og jeg skulde roligt taale,

At en Anden eied' dig!

Nei, om selv det saa var Kongen!

Raphaella.

Kongen! hvilken daarlig Tanke!

Zavala.

Jeg har seet ham her i Leiren
 Stirre paa dig, Raphaella,
 Med et Blik —! min Tanke brænder?
 Du har frelst hans Liv i Kampen,
 Nu han kalder Dig til Hoffet,
 Og Du kommer! Du vil komme?

Raphaella.

Zavala! vor unge Konge
 Tænker ridderligt og mandigt,
 Aldrig vil han kunne glemme
 Sig og Vren, Fædrelandet!

Zavala.

Bliv min Hustru! — Ja, min Hustru!

Raphaella.

Jeg er kun en Hyrdes Datter,
 Er forældreløs og fattig!
 Husk, at Du er adelsbaaren!

Zavala.

Ja, min Slægt er god, som Kongens,
 Men det er min hele Rigdom.
 Guldet er slidt af vort Baaben,
 Den forgylde Ridderlandse
 Er nu lig med Hyrdestaven!

Raphaella.

Hvis Du mener mig det ærligt,
 Bør jeg ogsaa skrive ærligt!
 Alf dem Alle her i Leiren

Troer jeg, at du er mig fjærest,
 Men jeg elsker dig dog iffe,
 I det mindste ei saaledes,
 Som jeg troer at man maa elske!

Zavala.

Men ifald vor unge Konge
 Bar som jeg, og intet mere,
 Talte her som jeg nu taler,
 Siig, hvad vilde du ham svare?

Raphaella.

Du gjør mange sære Spørgsmaal!

Zavala.

Ei du svarer!

Raphaella.

Daarlig Tale

Kan man iffe svare paa!

Jeg! jeg skulde elske Kongen?

Zavala.

Raphaella, du maa blive!

Reis dog iffe til Cordova!

Det vil bringe mig til Banvid!

Raphaella.

Nei det bliver ei saa slemt!

Jeg jo veed med alle Andre,

At du blussfer op og sluffes,

At din Kjærlighed skal minde

Om en Leg hos Dalens Piger.

Roser kaste de i Luften,

Gribe dem, idet de falde,
 Men idet den ene Rose
 Gribes, er alt Diet hæftet
 Paa den næste, de vil fange!

Zavala.

Du er grusom og ubillig!

Raphaella.

Og jeg reiser til Cordova!

Zavala.

Vil den Gunst du mig forunde,
 At jeg maa ledsage dig!

Raphaella.

Men mig syntes, nys dig kjædet
 Byen, Hoffet, Alt derinde!
 „Ei Cordova har Terrasser,
 „Luftige, som disse Fjelde!
 „Slottets Bæge har ei Farver,
 „Som Naturen rundtomkring os!“

Zavala.

O din Spøg er som det Purpur,
 Hvormed Dren paa Arena
 Tirres til en større Bildhed!

Raphaella.

Men jeg gav jo intet Afslag!
 Jeg tillader, at du bliver
 Min ledsager til Cordova;
 Kun, jeg har Betingelser!

Zavala.

Jeg vil Alt, hvad du forlanger!

Raphaella.

Du maa ei om Eftkov tale!

Du maa ikke ved min Spog

Blive Dren paa Arena!

Du skal gjøre mig opmærksom

Paa det Smukke og det Sjeldne,

Jeg der første Gang skal see!

Zavala.

Jeg skal ei din Tillid svigte!

Raphaella.

Hurtig da, kun kort er Natten.

Zavala.

Vi med den omfav maa-ride.

Raphaella.

Fremad, saa at Hestens Mane

Bølger om os som en Fane!

Zavala.

Ingen Flugt dog Flammen sluffer!

Raphaella *hæver Fingeren.*

Zavala!

Zavala *affides idet han følger hende.*

Jeg Blomsten pluffer!

Fjerde Scene.

Et pragtigt Bærelse paa Slottet i Cordova.

Kongen og Erkebiskoppen.

Kongen.

— Ja, hun hedder Raphaella,
Dg, som jeg fortalte Eder:
Hun har frelst mit Liv i Kampen!

Erkebiskoppen.

Dg hun eier ingen Slægtning?

Kongen.

Hendes Moder vogted' Gjeder
Paa Sjerra-Nevadas Bjerger,
Der for Maurerne hun flygted'
Dg fandt Tilhold i vor Leir!
Kun et Barn var Raphaella,
Paa sin Moders Ryg hun hængte
Indsyet i et Gjedeskind!
Det er, som man har fortalt mig!

Erkebiskoppen.

Hvo var Raphaellas Fader!

Kongen.

Vist en Smugler eller Hyrde!
Ja, hun er af ringe Byrd!
Dog om Blomsten groer i Engen
Eller i en Fyrstes Have,
Har den lige Skjønheds Rang.

Erkebiskoppen.

Moderen indprænted' Barnet
Blodigt Had til Maurer-Jolket,
Kjærlighed til Fædrelandet.

Kongen.

Da hun døde, blev den Lille
Givet Pater Guardian.

Erkebiskoppen.

Han blev studd af Sjendens Pile!

Kongen.

Barnet blev da Leirens Datter,
Hele Hærens kaarne Yndling;
Der jeg vorte op med hende!
Knap jeg mærkede, hvor Barnet
Blev en underdelig Jomfru;
Rosenknoppen blev en Rose!
Aldrig saae I sliq en Skønhed;
Der er noget gjennemsigtigt,
Lustigt, let, og dog saa kraftigt
I de yndigt bløde Former!
Orientens Elskovs-Drømme
Svømme i de sorte Dine.
Let bevægelig for Alt
Leer hun ofte gjennem Taarer;
Livsglad er hun som et Barn,
Dg dog tankesuld som Gubben.

Erkebiskoppen.

Alt, min Konge, hvad I siger,
Lyder paa, I er forelsket!

Kongen.

Ja forelsket! ret forelsket,
Som en Søn af Spanien er det!
Fromme Fader, det sig sommed',
At jeg ved min Faders Død
Biste større Sorg, men altid
Holdt han mig jo fjernet fra sig,
Vi har kjendt saa lidt hinanden!
Fromme Fader, det sig sommed',
At jeg nu, som Landets Konge,
Harde kun for Landet Tanke,
Men min Skjønheds Rose skjuler
Graven! skjuler selv mit Rige!
Kun til den gaaer Tankens Veie!
Skjønheds Rosen maa jeg eie!

Erkebiskoppen.

Hvad en Konge vil, det skeer!
Her endnu i Dag hun kommer!
I har hende kaldt til Hoffet!

Kongen.

Ja, men derfor er hun ikke
Min endnu!

Erkebiskoppen.

Men hun vil blive!

Ijeldets smukke Blomst vi plante
Ind i Eders Urtegaard.

Kongen.

Dg I vil vor Pagt velsigne?
Dg hun blive skal min Dronning?

Erkebiskoppen.

Konge, I kan kalde hende
Eders Hustru, Eders Dronning,
Give hende søde Navne
Indenfor Palaiets Vægge,
Landet selv behøver ikke
Jagt at vide, om der findes
I Konfammeret hos Kongen
En udsprungen deilig Rose,
Eller ene Bonnebogen;
Det som Konge I betroer
Kun til Eders Skriftefader.

Kongen.

Tor ei hele Landet vide,
At hun er min ægte Hustrue!
Vi forstaae viist ei hinanden!
Skulde jeg, Cordovas Konge,
Bære mindre ridderfjndet
End den Ringeste i Leiren!
Hvor hun viser sig, der er det,
Som det Helligste blev baaret
Ds forbi; hver syndig Tanke
Svinder hen, man bliver bedre!

Prove vil I vist mit Hjerte.

I kan ei til Synd mig raade!

Erkebiskoppen.

Hvad der kaldes Synd hos Nogle,

Er ei derfor Synd hos Andre,

Alt beroer paa Tid og Forhold.

Meget tør ei siges Barnet,

Hvorom Manden frit tør tale!

I er Mand, Cordovas Konge!

Staaer man høit i denne Verden,

Maa man dommes anderledes

End den Enfelte blandt Mængden;

Større Hensyn leder Kongen.

Kongen.

Nylig sagde I jo til mig,

Hvad en Konge vil, det skeer!

Dg dog stræber I at boie

Min bestemte faste Villie.

Erkebiskoppen.

Hvad en Konge vil, det skeer,

Thi det Bedste kun vil Kongen.

Eders Fader paa sin Dødsfeng

Har besluttet, at I ægter

Frankrigs unge Kongedatter!

Det er Gavn for Eders Rige!

Den Gang I blev kaldt fra Leiren,

Samme Tid gif der Gesandter

Til det franske Hof, min Konge!

Kongen.

Jeg blev ikke spurgt derom,
 Og kun jeg har nu en Billie;
 Derfor strax et nyt Gesandtskab
 Sendes did med Brev og Budskab.

Erkebiskoppen.

Hvorfor vil I krænge Frankrig,
 Skaffe Landet sliq en Fiende!
 Stol ei paa Cordovas Adels
 Den er Eder ikke gunstig.

Kongen.

Men for mig er hele Folket!
 Kommer Frankrig her som Fiende,
 Jeg er opsødt jo i Leiren,
 Kamp er mig et Hverdagsliv.

Erkebiskoppen.

Vil I, vore Olieffove
 Tændes skal som Hærens Bagtsild?
 Vil I, vore skønne Dale
 Skaf omstøbes til en Balplads?

Kongen.

Vil I, at min rene Billie
 Frækt nedtrædes skal i Dyndet!
 Selv ved Tanken har I syndet.
 Lyde skal man Kongens Billie!
 Gaa! Bed Festen sees vi atter!

Erkebiskoppen i det han gaaer,

Han maa ægte Frankrigs Datter!

Femte Scene.

Kongen alene.

Min skal Raphaella være!
 Kongekronen skal hun bære,
 Ved min ridderlige Være!
 Om jeg vaager, om jeg blunder,
 Kun paa dig, paa dig jeg grunder,
 Dig, min Skjønheds Blomst, mit Under!
 Folkets Gunst jeg ei skal slippe,
 Folket! svage Rør, til Knippe
 Bundne sammen, er den Klippe,
 Hvorpaa Kongens Throne hviler.
 Men just her i Klippe-Grunden
 Har jeg Diamanten funden,
 Som hver anden vil fordunkle,
 Den skal i min Krone funkle! gaar.

Sjette Scene.

(En høitliggende prægtig maurisk Førrhal i Slottet i Cordova;
 en Terrasse i Baggrunden fører ned til Gaderne; man
 seer Domkirken og ud over en Deel af Staden. Midt i
 Hallen er en kunstig udhugget Brønd med en lav Steen-
 carnis om. Malerier smykke Væggene, Indgangene paa
 hver Side ere skjulte med nedhængende, rige Tæpper.)

Javala og Raphaella komme op fra Terrassen.

Javala.

Her er Kongens Slot!

Raphaella.

Jeg svimler

Ved den store Pragt og Rigdom.

Zavala.

Over Byens høie Porte

Beied' Faner, led Musik!

Instrumenterne de blinked'

Som et Guld i Solens Straaler!

Hvor du saae lyksalig ud.

Raphaella.

Alt bebuder Kronings-Festen.

Zavala.

Næsten ved hvert Huus i Gaden

Spurgte du, er dette Slottet.

Raphaella.

Ja, thi det var altfor prægtigt!

Mosaik og Steenfigurer

Smykkede jo Bæg og Nischer;

Kostelige, rige Tæpper,

Som til Sanct Rosaliefesten,

Hang fra Binduer og Altaner,

Skjønne Damer sad' der oppe,

Saae ud over Folkevrimslen.

Zavala.

Og hvad siger du om Slottet.

Raphaella.

O, det er et Marmorbjerg!

Hver af disse høie Buer
Er en deilig Billedbog!

Zavala.

Bronzehestene deruede,
Med de store stærke Binger,
Dver Porten —

Raphaella.

— Syntes mig

Velbekjendte fra de mange
Eventyr, der er fortalt mig.

Zavala.

Herfra seer man hele Staden,
Som en hvidgraa stor Koralgreen
I en Kurv med Blomst og Frugter!

Raphaella.

O hvor disse Bandspring kjole!
Hvor her er en Duft af Roser!
Seilerne de staae saa slanke,
Skaarne ud, som gjort af Knipling!
Hvilke skjønne Malerier!
Dette der, er det et Jordskjælv?
En til Hest sig styrter ned
I den skræffelige Afgrund.

Zavala.

Det er Curtius, hiin Romer,
Som adlød Draklets Willie,

Dg for Fædrelandets Frelse,
Sprang med Hest og i sin Rustning
I det Svælg, som Jorden aabned'.

Raphaella.

For sit Fædreland! han kaldtes,
Sagde du?

Zavala.

Han kaldtes Curtius!

Raphaella.

Curtius! jeg vil huske Navnet!
Man har sagt mig, at vi Spanier
Er' i Slægt med Romerfolket!

Zavala.

Mærkeligst af Alt herinde,
Det er denne Brønd af Marmor,
Den gaaer gjennem hele Klippen.
En usynlig Bjergflod ruller
Sine Bølger dybt dernede;
Man kan høre Vandets Brusen!

Raphaella.

Lad mig see!

Zavala griber hendes Haand.

Bær dog forsigtig!

Raphaella.

Hold mig fast! — O hvilken Dybde! —

Der er noget sælsomt, egent,
 Selv i dette! seer sig om. Nei hvor prægtigt!
 Postet er af Cedertræ,
 Og med Farver og Forgysdning!
 Underligt af Rankens Blomster
 Bore Mennesker og Fugle!
 Hvo har bygget disse Haller,
 Hvo har sprængt den Brønd i Klippen?

Zavala.

Alt er gjort af Maurer-Konger!

Raphaella hæftig.

Gjort af Maurer! Er det Sandhed!?
 Og Cordovas christne Konger
 Bælge dette Slot til Bolig.

Zavala.

Selv beundrer du jo Pragten!

Raphaella.

Men sin Skjønheds Glands den tabte
 Bed det ene Ord, du sagde!
 Det er gjort af Maurer. Tro mig!
 Dersom jeg var Landets Konge,
 Rod jeg dette Slot staae øde,
 Bilde Duer, Hfjeldets Drne
 Kunde boe i Maurer-Hallen.

Zavala.

Kongen kommer!

Raphaella.

Kongen!

Zavala.

Kongen

Og Cordovas høie Adels!

Syvende Scene.

Kongen med det hele Hof og en Deel af Cordovas
Geistlighed. De Forrige.

Chor af Hoffolk.

Kongens Tanke ligner Æther-Draaben,
At den gjennemtrænge kan og styrke!
Han er Billed paa den Gud, vi dyrke,
Og hans Ord os Tilsagn er som Daaben.
Kongens Tanke ligner Æther-Draaben!

Kongen i det han seer Raphaella.

Raphaella, vær velkommen
I min Stad og her paa Slottet!
Ædle Riddere, jeg skylder
Denne Pige, at jeg lever
Og erkjende kan og lønne
Eders Værd. — Du Veirens Datter!
Kongen vil med denne Kjæde
Binde dig til Fædrelandet.

hanger sin Guldkjæde om hendes Hals.

Raphaella.

Altid var jeg bunden til det
Bed saa hellig, stærk en Kjæde,
Som den er, der binder Barnet
Til sin Moder.

Erkebiskoppen træder frem.

Fromme Datter,

Jeg, i Religionens Navn,
Dig velsigner, at du frelste
Kongen for sit Fædreland,
Og sin Brud, Cordovas Dronning,
Frankrigs ædle Kongedatter.

Raphaella knæler.

Kongen.

Erkebisp! — jeg er beredt!

Erkebiskoppen.

Fred i Hjertet!

gaaer.

Kongen til Raphaella.

Her du bliver!

Raphaella.

Til imorgen! ikke længer!

Kongen.

Altid, jeg det vil —! jeg Kongen!

giver et Teg, Kroningstoget ordner sig, han betragter Raphaella.

See ei saa alvorlig paa mig!

Er det saa, at vi skal mødes?

Raphaella.

Konge, I er altfor naadig
 Mod et stakkels fattigt Barn!
 Tak, fordi at I forundte
 Mig den Lykke at beskue
 Eders kongelige Pragt.
 Tak, at ikke I forglemte
 Den, som er den ringeste
 Mellem alle Spaniens Dvinder!

Kongen.

Du er fri, og Hærens Jndling,
 Folkets Barn! ved dig jeg vinder
 Just mit Folk. Jeg elsker dig!

Raphaella forfærdet.

Konge, ti!

med blødere Stemme.

Min høie Konge!

Kongen.

Efter Kirken her vi mødes!

Toget sætter sig i Bevægelse. Folkevrimlen stimler til.

Chor af Mandsstemmer.

Lad kun Livets Bølger stærke
 Slaae mod Stranden,
 Kjaekt gaaer Manden
 Med det kongelige Mærke:
 Guld i Hjertet, Guld om Panden.

De vandre til Kirken.

Almindeligt Chor.

Over Altaner
Fra Bindue og Tag,
Prægtige Faner,
Brogede Flag
Beie og prange.
See dog hvor mange!
Festlige Dag.

Raphaella staaer hensejnkent i sig selv; saasnart Kongen stiger ned af Terrassen, griber hun Zavalas Haand og fører ham frem i Hjørunden, under hele denne Scene lyder fra Kirken:

„Gratias agimus tibi propter magnam gloriam domine!
deus, rex coelestis, pater omnipotens.“

Raphaella.

Du har sagt, at du mig elsker,
Alt du være vil min Husbond!

Zavala.

Intet høiere jeg ønsker!

Raphaella.

Vel, her er min Haand!

Zavala.

Du vil!

Raphaella.

Ja, men strax! — og du maa love,
Alt gaae med mig usfortøvet
Fra Cordova!

Zavala.

Det jeg lover!

Raphaella.

Nogle Dage, muligt Uger,
Maa du leve med mig, eensomt
Paa Sjerra Nevadas Fjelde!

Zavala.

Elfskov søger Censomheden.
Bjergets Bildnis er et Eden!

Raphaella.

Ned ad Bjerget mod Cordova
Gaaer en Fjeldsti, skjult og ukjendt;
For at vide den, Granada
Sikkert gav sin bedste Skat.
Mig min Moder viste Stien,
Vi paa den kan naae til Stedet,
Hvor endnu der staaer en Hytte,
Engang stod min Moders der!
Følg mig! vær min Ven, — min Husbond!

tager en Ring af sin Finger.

Denne Ring, tre kunstigt gjorte
Slangar, Bly og Jern og Guld,
Har jeg arvet fra min Moder!
Den trolover mig med dig!

Zavala.

Dig jeg lever! Dig jeg følger

Over Bjerger, over Volger,
Til hver fremmed eensom Strand!

Raphaella.

Alt for Dig, mit Fædreland!

griber hans Haand; de ise bort ned af Terrædsen. Mæssen inde i
Kirken og Klokkernes Lyd vedblive.

Anden Act.

Første Scene.

En Hytte paa Bjergene; midt paa Gulvet et opstøiet Ildsted.

Zavala ene.

Den Gang jeg var Barn, da græd jeg,
 Naar den deilige Bambino,
 Som min Søster havde pyntet,
 Ikke strax blev givet mig;
 Men saasnart jeg havde Duffen,
 Brød jeg mig ei mere om den!
 Siden, o hvor tidt, som Dreng
 Kravled' jeg ved Hjeldets Afgrund
 For at faae en broget Blomst,
 Og jeg rev den op med Roden
 Kysfed' den og smed den bort!
 Nu er Dvinden min Bambino,
 Dvinden er min Skjønheds Blomst!
 Kun i Elskovs søde Nyden

Vander ret mån Livets Duft!
 Spaniens Roser er' saa skjonne,
 Frugterne saa lifligt søde,
 De maae plukkes! og jeg plukker! —
 Jeg min Troldblomst har beseiret,
 Men jeg maatte ogsaa sværme,
 Som en ung forelsket Hyrde.
 Nu mig heder Hyrdelivet! —
 Jeg i denne Morgen stod
 Paa den Fjeldpynt, hun har viist mig,
 Hvorfra man kan see Granada.
 Roplerne i Solen lyste
 Og foran mig laae Alhambra
 Med de skjonne Rosenhaver,
 Hvor de klare Bænde springe!
 Og jeg tænkte mig derinde
 Hos de smukke Maurerpiger.
 Nu gaaer viist Granadas Konge
 Gensom mellem sine Dvinder,
 Og han seer mod disse Bjerge,
 Og han ønsker, at han kunde
 Med sin Hær, lig Fjeldets Steengjød,
 Kravle over dem og gribe
 Kongekronen i Cordova.
 O hvor gjerne gav han iffe
 Sit Alhambras skjonne Houris
 For den døde Stat, jeg eier,
 For min hemmelige Bide.

Hvis vi kunde verle Tanke,
 Millioners Lykke verled';
 Paa saa svage Fodder er det,
 Menneſkenes Fremtid bygger!

Anden Scene.

Zavala. Raphaella.

Raphaella.

Du vil ud igjen paa Jagten.

Zavala.

Blodet bliver mig for deſigt,
 Her i denne ſnevre Hytte.
 Jeg kan ei beſtandig ſidde,
 Som en ung forelſket Gartner,
 Og beſee min ſjeldne Blomſt!

Raphaella.

Gaa du kun! jeg ſoler Hunger!
 Skyd os Billedt og pluk os Frugter!
 Siden, naar Cordovas Rønge
 Er formælet, vil vi vandre
 Bort igjen fra denne Hytte.

Zavala.

Han da ſøger dig, og atter
 Har vi Elſkøvs — Eventyret!

Raphaella.

Nei, thi kongeligt han tænker

Dg som Konge vil han handle!
 Frygt kun ei! tag dine Vaaben.
 Brug din Arm og brug dit Die,
 Dg du kan dig ikke fjede:
 Hver en Blomst og hvert et Græsstraa
 Er en Digtning, du kan læse,
 Skyerne, selv Luftens Klarhed,
 Fylde kan med sære Tanker!

Bavala.

Jeg seer til det Birkelige!
 Skyen veed jeg bringer Skyregn,
 Træerne hinanden ligne,
 Vandringen paa Bjerget trætter,
 See ei ned paa mig derfor;
 Jeg det allerbedste skatter,
 Livet, Menneffenes Tumlen!
 Men hvo er det? Hvo kan komme?

Tredie Scene.

De Forrige. Maurerkongen og Niamas,

træde ind.

Maurerkongen.

Tilgiv, vi trænge ind i Eders Hytte.
 Bildsarne komme vi.

Bavala.

Tag Plads herinde!

Maurerkongen.

Jeg vined' dette Sted og steg her op,
 Min Datter fulgte med, mens vore Muuldyr
 Vi bandt her under Hjeldet. Kan I vise
 Os Veien til Granada?

Javala.

I er Kjøbmand!

Maurerkongen.

Ja paa en Maade! I er, seer jeg ret,
 En Ven af denne Stand, I hjælper til,
 At Varene omsættes paa det Bedste.

Javala.

Der tog I Feil! jeg er just ikke Smugler,
 Dog heller ikke Hyrde —! jeg er Bært
 For Eder og for Eders smukke Datter.
 Hvil Eder ud! jeg hente skal Forfriskning,
 Kun Skade, Forraads Kammeret, vi have,
 Er altfor stort, det Bildt, vi vil anrette,
 Det springer endnu lystigt om derude!
 Og Fuglene, som vi vil sætte frem,
 De maae først skydes ned. Dog jeg er hurtig!

Maurerkongen.

Hvad Bordet gielder, veed jeg bedre Raad!
 Mit ene Muuldyr har en god Oppafning
 Af Mad og Drikke; vil I hjælpe mig,
 Saa kan vi bringe Maden her i Hytten.
 Fristt Vand og stærke Druer skal ei mangle!

Zavala.

Jeg er beredt, og har I hvilet ud,
Jeg viser Eder Veien til Granada.
Gaae Ilden til at brænde Raphaella!

Raphaella til Zavala.

Du fjender dem jo dog!

Zavala.

Ja, det er Maurer!

Maurerkongen.

Følg med! *gaaer,*

Zavala.

Den Kjøbmand byder nok saa dristigt!

gaaer.

Fjerde Scene.

Niama. Raphaella.

Raphaella for sig-

Maurerkongen! ja, ham er det!

Jeg i Slaget fræe hans Ansigt,

Denne Pige er hans Datter.

Niama.

Hvorfor er du saa alvorlig?

Seer du os her ikke gjerne!

Du er taus! — du stoffels Pige,

Er du stum?

Raphaella.

Du er min Fjende!

Niama.

Jeg! hvorfor?

Raphaella.

Du er en Maurer!

Niama.

Men vi ere Vinder begge,

Luft og Land er fælleds for os!

Raphaella.

Du tilhører Africa!

Niama.

Fra den africanſke Strandbred

Har man plantet en Granatſjærn?

Nær ved Darro; naar den trives

Til et Træ, er da ei Blomſten

Darros Blomſt, ei Africas?

Raphaella.

Du har ei den Tro, ſom jeg!

Niama.

Troer du ei, en mægtig Guddom

Har os ſkabt og elſker os

Hoiere end vi kån elſke!

Troer du ikke, at det Sande

Og det Gode og det Skjønne,

Blev den Treklang her i Verden,

Som udtaler Livets Liv!

Raphaella.

Du er Maurerkongens Datter?

Niama:

Ja, det er jeg! og jeg lover,

At din Gæstfrihed skal blive

Rigt belønnet —!

Raphaella.

Tor du da

Løve mig, at jeg skal møde

Endnu tredie Gang din Fader!

Men i Kampen, for at kunne —!

Dog jeg kan ei sige Ordet,

Der er noget Uforklarligt

I dit Dø, i din Stemme,

Som afvæbner mig imod dig!

Her paa Jorden er vi Hjender!

Niama.

Hjender? kan en Kvinde hade!?

Raphaella.

Du er her min Gæst. Frygt ikke!

tænder Ilden.

Niama efter et kort Ophold.

Du er vist i Gensomheden

Boret op!

Raphaella.

Nei, midt i Kampen!

Mellem Mænd!

Niama.

Der sit din Tanke

Denne Haardhed, men dit Die

Lyder paa en indre Perle,

Som igjennemstraaler Leeret!

Raphaella.

Du kan smigre!

Niama.

Giv mig Haanden!

Raphaella.

Nei, jeg rækker ei min Hjende,

Fædrelandets Hjende, Haanden!

Niama.

Det, vi kalde Fædreland,

Er dog kun en lille Arne.

Nei den hele, vide Verden

Er vort store Fædreland!

Raphaella.

Ja, det kan Nomaden tænke!

Jeg! — Jeg er en Spanierinde!

Femte Scene.

De Forrige. Zavala. Maurerkongen.

Maurerkongen.

Hvor Ilden brænder lystigt! Skjæret danser,

Som gjennemsigtige Lysalfer, henad

De brune Bægge!

Zavala.

Gjæsterne beværte!

Den Skif er ny, men ikke at forfaste,
Naar Barten intet har. Bred Matten ud!
Tag Plads!

Maurerkongen til Raphaella.

Du vil dog sidde ved min Side!

Raphaella.

Jeg er ei hungrig, Konge!

Maurerkongen.

Du mig fjender!

Zavala.

Granadas Konge!

Maurerkongen.

Ja, han er din Gjæst!

til Raphaella.

Du fjender mig! og jeg har seet Dig før?

Raphaella.

Ja, der hvor Seiren var før Landets Børn!

Zavala.

Hvorledes kom Granadas Konge her?

Maurerkongen.

Jeg har ledsaget, som Du seer, min Datter!

Alhambras Haver er' ei hende nok.

Castanieskoven loffede til Bjerget,

Og Bjerget selv os førte til din Hytte!

Niama.

Alhambras Haver eie Kunst og Pragt,

Dg hver en Muur er ganske skjult af Roser,
 Saa der seer ud, som i en fri Natur.
 Men jeg jo veed, at bag de tætte Hække
 Er en Begrændsning, og min Tanke seer
 Den Fængsels Muur, som gjør mig til en Fange!
 Dg jeg faaer Lyst at flyve udenfor.

Zavala.

Alhambras Datter bør det sig at have
 Den samme Frihed, som Alhambras Duer!

Maurerkongen.

Den friske Morgen i Castanie-Stoven
 Er hendes bedste kongelige Drif,
 Hun er lykkelig ved en Roses Duft,
 Ved Nattehimmels Gjennemsigtighed;
 Snart flyver dristig hun paa Drakens Hest,
 Dg snart hun drømmer i en Baad paa Soen.

Niama.

I Evighedens Kjede blev Minutet
 Et Led, jeg griber det, dets Guld jeg prøver!

Zavala.

Bor Tro paa Livets Lykke blev da fælles!
 Det er Minutets Skjønhed man maa gribe,
 De Andres Stræben er i Grunden tom.
 Som Sisyphus, de vælte Stenen opad,
 At den igjen skal styrte. Asiens Stæder,
 Med Deres Pragt, det skjønne Grækenland,
 Er rullet ned, som Stenen. Held enhver,
 Som griber Guldet, Diebliffet skjænker!

Niama.

De skønne Steder rulled' ned, som Stenen,
Men Jordens Slægter vandre roligt fremad,
Lig Abraham med sine rige Hjorder.

Zavala.

Hver Stad jeg sammenligner med et Træ,
Dg Menneſkene der er Træets Blade,
De ſig udfolde og de falde af,
Dg nye Blade komme for at falde,
Tilſidſt gaaer Træet med og andetſteds
Et lignende groer frem for og at falde.
Det er den ſmukke Kredsgang i vort Liv,
En Vandren fremad i den ſtore Cirkel.

Niama.

Hvad der er ſtort og ſkjønt kan aldrig døe!
Hvad hver begavet Aand har virket her,
Staaer ſom et Lyſpunkt, ſtraaler ſom en Stjerne
I Liden! Dg nye Stjerner fødes,
Saa prægtige, at mange, ſom nu vides,
Fordunkles vil, men alle ſmelte ſammen
Til Glorie om vor Jord: Dplysnings Glorien.

Maurerkongen til Raphaella.

Men Du er taus og ſtaaer ſaa langt herfra!

Zavala.

Syng os en Sang!

Raphaella.

Jeg kjender ingen!

Javala.

Dands!

Det gjør Du smukt!

Niama.

Hun vil det ikke.

Raphaella.

Man skal jo underholde sine Gæster!

Et Eventyr kan jeg fortælle Eder.

Det er om en af Eders egne Fædre!

Om Maurerkongen Haffam. Han fik Lyst

At bygge sig en Villa paa en Mark,

Som var en fattig Kones Eiendom;

Hun afflog hvert et Tilbud, men tilsidst

Man hende reent jog bort; hun gif til Gadi,

Fortalte ham sin Nød, hvad var at gjøre!

Snart var den kongelige Villa bygt,

Dg Rosentræer planted' over Marken,

Dg Haffam boede her. Da kom en Dag

Den kloge Gadi, han steg af sit Væsel

Dg boiede sig dybt, i det han holdt

En Sæk i Hænderne: „Min vise Fyrste!“

Udbød han; „vil I naadig mig forunde,

At jeg med denne Jord tør fylde Sækken.“

Dg Haffam gav sit ja. Nu var den fylt.

„Endnu jeg har en Bøn,“ blev Gadi ved,

„Den største Bøn, I vil ei vrides paa mig!“

„Hjælp mig at lægge Sækken paa mit Væsel!“

Dg Haffam loe, og vilde hjælpe ham,

Men Sæffen var saa tung, at den stod fast,
 Den kunde ikke roffes. „Gode Cadi,
 „Den er mig altfor tung!“ var Haffams Ord.
 „For tung!“ gjensvared’ Cadi,“ og den er
 „Jo dog den mindste Deel af denne Mark,
 „Som Du har taget paa ulovlig Maade,
 „Hvordan vil Du dens hele Tyngde bære,
 „Naar Du med denne Uretfærdighed
 „Betyngtet træder frem for Alles Dommer!“
 Dg Haffam angred’ og gav Alt tilbage.
 Jeg har ved Enkens Ager altid tænkt mig
 Det hele Spanien! ja mit skønne Spanien!
 Dg Haffam selv, ja han er Maurerffaren,
 Der røvede vort Land og bygged’ her.
 Men ingensinde kom Samvittigheden
 Som Cadi og fortalte ham hans Uret.

Maurerkongen.

Nei, Maurerfolket er en ædel Magier,
 Der i Dasen traf en fattig Hyrde,
 Dg gav ham af sin rige Lædsfedrif,
 Indbød ham i det Pragtelt, han op slog,
 Dg lærte ham, hvad Menneffet tør vide.

Niama.

Som stride Strømme Menneffene mødes,
 Dg er dog eet Krystal; i Oceanet,
 I Evighedens store Ocean,
 Der ville de hensmelte i hinanden!
 Der mødes vi!

Maurerkongen *tankefuld.*

D jeg veed ikke selv,

Men denne Hytte har jeg seet i Dremme!

Niama til sin Zaber.

Jeg er ei længer træt!

Raphaella til Zayala.

Du er saa taus!

Du stirrer saa paa hende!

Zayala.

D, det var

En Tanke kun!

Raphaella.

Men jeg begriber den!

Skee hvad der maa!

Zayala.

Dit Die brænder!

Maurerkongen.

Viis os da Veien!

Zayala.

Jeg skal vise den!

For Solens Nedgang er I ved Granada.

Niama til Raphaella.

For første og maaskee for sidste Gang

Vi mødes her i Verden, hvorfor da

Ei stilles venligt ad. Jeg har den Tro,

Profetens Paradiis og Christi Himmel

Er, som Naturen her, eet Rige kun,

Og at Alfjærlighedens Rosenhæk,

Som blomstrer der, udbreder lige stærk
 Den samme Duft til Christen, som til Maurer!
 de gaar.

Sjette Scene.

Raphaella ene.

„For første og maaskee for sidste Gang
 Vi mødes her i Verden!“ sagde hun;
 Ja, det er vist, forstod jeg Zavala!
 Han i sin Magt har Fædrelandets Fjende!
 Han holder Slangens Hoved i sin Haand,
 Blod Klippen knuses det! — den unge Pige,
 Hun var saa mild imod mig! var saa blid
 Og fuld af Tillid —! Myrdes maae de ikke!
 I aaben Kamp skal Fjende møde Fjende!
 Jeg vil forhindre Mord.

gaaer mod Udgangen, hvor hun møder Zavala

Raphaella.

Hvad er der skeet!

Zavala.

Slet intet! jeg har glemt min Bøsse her!

Raphaella griber hans Haand.

Du i din Magt har Fædrelandets Fjender!
 Men dine Gjester er' de! Gjestfriheden
 Er hellig, veed du. Jeg forstod din Tanke,
 Den brændte i dit Blod og i dit Die!

Zavala.

Vær uden Frygt!

Raphaella.

Ja, sværg ved Korset først!

Zavala.

Jeg sværger, dersom det Dig kan fornoie!

gaaer.

Raphaella ene.

Hvorfor var han saa glad? — Jeg saae jo nys,
 At han var opfyldt af en mægtig Tanke,
 En Tanke, som jeg troede at forstaae,
 Og den var Døden, vore Hjenders Død!
 Men jeg tog Feil! hvad mon han tænkte paa,
 Hvad bragte saadan Blodet i hans Rinder,
 Hvad sendte disse Flammer i hans Dine!

sætter sig ved Arnen; efter et Øjeblik

Tor jeg vel være skinsyg! jeg, hans Hustru,
 Der dog som Hustru ikke elsker ham!

Syvende Scene.

Bild Skov.

Kongen af Cordova træder ind.

Kongen.

I sødt duftende Geranier,
 Boret fast til Myrtehaeffen,
 Som et Hegn her langs med Bæffen,
 Under mægtige Castanier,

Saae I hende? Mon hun sad
 Her ved Bækken? Mon hun plukked'
 Eders dustopfyldte Blad —
 Bækken elskovssalig sukked'
 Bist, da hendes Haand den rørte!
 Muntre Jugl, mon Dig hun horte,
 Syng da dine Sange atter,
 Dem Du sang for Ustylds Datter.
 Alting straaler, neden, oven;
 Skjønheds Fæe gif gjennem Skoven! —
 Purpur-Raabe, Konge-Krone
 Ligger paa Cordovas Throne!
 Han, som arved' denne Byrde,
 Sneg sig bort, som en forelsket Hyrde,
 Bort fra Festens Sale,
 Til de grønne Dale,
 Til de tætte Skove, for at finde
 Skjønheds-Fæen, hans Hyrdinde!

Først naar hun er fundet,
 Vil jeg til Cordova gaae tilbage;
 Der nu Festen standser, og de klage:
 Kongen er forsvundet!

han lytter.

Til mit Dre
 Naaer jo Klagen
 Af et Jagthorn. Jeg kan høre
 Jægersangen.

Vil de Skovens Ulve fælde?
 Mon det gielde
 Mig? der omme
 Fra det tatte Krat de komme!
 Skjult her bag Geraniehækken,
 Halv i Bækken,
 Som en Svane,
 Speider jeg hiin Caravane!

Stiler sig.

Chor af Maurer.

Alhakem! Niam!
 Pækken græder, Skoven sørger,
 Echo bange med os spørger
 Om de Kjære, reent forsvundne,
 Ikke fundne,
 Alhakem! Niam!

de drage bort.

Ottende Scene.

Et andet Sted i Skoven med Udsigt til Granada og Albambra.

Maurerkongen. Niam og Zavala træde ind.

Niam.

Hvor disse Skov-Terrasser dog er' smukke!
 Blinlovet og de tætte Grene danne
 Et Drapperie, der skjuler for at vise!

Maurerkongen.

Det faste Moslag er, som gjennemvirket

Af Nelliker og tusind andre Blomster.
 Hver Strime, skaaret ud af sligt et Teppe,
 Blev jo den allerstjønneste Guirlande.

Zavala.

Vi er ved Maalet! der I see Granada!

peger ned i Dalen.

Niama.

Og vort Alhambra! see Comares Taarn!

Zavala.

Granada er en gylden, ægte Perle
 I Spaniens Skjød.

Niama.

Her øiner jeg min Have!

En dunkel Plet kun, mellem hvide Mure!
 Men indenfor, hvor lever der og blomstrer!

Maurerkongen.

Dernede flyder Darro, den stroer Guldkorn
 Paa Sivene.

Niama.

Hvor Dalen dog er grøn!

Og hvilket Liv! de mange hvide Lam,
 De sorte Bosser og de raske Heste,
 See, hvor de springe! see den store Røgsky
 Fra Hyrdens Blus, hvor den sig hæver smukt!

Zavala.

Derinde i Granadas snevre Gader
Er nu en Travshed og en broget Tummel.
Tilfløred' gaar de deilige Signoraer,
Og Negerdrengen bærer efter dem
Hjem fra Bazaren kostelige Guldstof!

Niama.

J var der aldrig!

Zavala.

Aldrig! Nu vi stilles!

Her imellem disse Cacter og Planer
Snoer sig en Sti ned til Orange-Skoven,
Dernede veed J bedre Bei end jeg!
Men bring min Hilsen til den skønne Stad,
Og til Alhambras underfulde Rigdom!

Maurerkongen.

Men har J ikke Lyst at følge med os?
Saa sikkert som vi vandred' her med Eder,
Saa trygt skal der J kunne følge os,
Og frit og uforhindret gaar tilbage!

Niama.

O ja! følg med!

Zavala.

Naar J forlanger det,
Er Eders Ord en kjær, en sød Befaling!
Stor er min Lyst!

Maurerkongen.

Nu vel! saa vær vor Gæst!

Niama.

Da skal I see, hvor mine Blomster trives!
 Selv paa Balkonen, der, som Svalen,
 I Luften hænger paa det høie Taarn.

Maurerkongen.

Dg I skal see Arabiens bedste Ganger,
 Med Sider, som af Staal, med sølvhvid Mantel,
 Der følger om de stærke, fine Been.
 Dens Næsebor er som Mimosa's Blade,
 Dens Dine sjælfuldt, som et Menneskes,
 Paa den man synes ride paa en Fugl!

Zavala.

Til Marmor-Slottet gaaer jeg fra min Hytte.

Niama.

Din Rose der vil Mahomed beskytte!

Maurerkongen.

Jeg stiger først.

han stiger ned.

Niama følger ham.

Dg i dit Hjed jeg gaaer.

Zavala.

Hold fast i Hæffen her!

Niama.

Rei see, den slaer
 Til Afsted nok saa hæft mig paa min Kind.

Maurerfongen dybere nebe, saa han ikke sees.

Sæt Foden her paa Grenen.

Zavala.

Dristig ind

I Paradisets Have, for at nyde

Den Skønheds Frugt, en Konge kun tør bryde!

følger efter.

Credie Act.

Alhambra.

Scenen er en Gaard indesluttet af Buegange, een af disse danner den forreste Deel af Scenen. Gaarden selv er opfyldt med Dandsende og Syngende, Sangen gjelber de Hjemkomne. Under Mellemspillet til hvert Vers spadserer Maurerkongen med Zavala, begge i dyb Samtale, gjennem Buegangen, saasnart de ere borte følger det næste Vers og saaledes fremdeles, Dansen derimod vedbliver bestandig, kun træde de Dandsende ikke ind i den forreste Gang, uden naar den er tom for Hovedpersonerne. Negerdrenge med Purpur-Belte og store Guldringe om de nøgne Been og Arme, svinge Røgelsekar, andre udføre de bekjendte Lege med Rør og Ringe.

Første Scene.

Maurerens Sang.

1.

Driftigt fløi Alhambras Duer
Op hvor Bjerget staaer med Sne,
Nattemulmet der dem truer,
Da faaer Svale dem at see!

Chor.

Hjeldets Svale drak af Zenils Bande

2.

„Hvil kun her, saa skal jeg vaage!
 Eller følg nu med mig frem!
 Gjennem Mulm og Bjergets Taage
 Skal jeg finde Veien hjem.

Chor.

Hjeldets Svale drak af Zenits Bænde.

3.

Bega blomstrer dybt dernebe,
 Paa Citrontræes-Duften kjendt.
 Duerne see deres Rede;
 De med Svalen hjem er vendt.

Chor.

Hjeldets Svale drak af Zenits Bænde!

Zavala

Idet han med Maurerkongen vandrer gennem Buegangen.

Er det en Drom, den hele Herlighed!
 En Marmor Alforan er jo Alhambra!
 I Guld, Lazur og Mosaisk staaer Ordet!
 Hver Sal belagt med glimrende Fajance,
 Og ved hvert Leie springer Bændets Straaler
 I Allabastes Kummer! Alt er Bellugt!
 Fra hvert et Bindue seer man Paradiset,
 Dets skjonne Houris svæve rundt omkring os!
 I denne Glands ved slige Melodier,
 Og hos en Cherub, som Niam er det,
 Kan sikkert aldrig Sorgen naae Alhambra.

Maurerkongue.

Huff paa, at Sorgen bygger, som en Svale

Ved Hyttens Kortag, som ved Marmor-Kuplen! —
 Betragt herfra Sjerra-Nevadas Bjerge!
 Heit over Skovene, hvor Skyen hænger
 Som hvide Euaner, der staaer Eders Hytte!

Javala.

Saa lille og saa fattig!

Maurerkongen.

Dog den minder
 Mig om min Ungdoms første Elfskys Drom!

de vandre bybere ind i Buegangen, N i a m a kommer med sine Piger.

N i a m a.

Kom med i Haven, under Cedert træet
 Groe smukke Roser, vi dem ville plukke,
 Og de skal svømme om i Marmor-Kummen
 Tæt ved hans Leie; selv jeg strøer dem der,
 At han i Middags Heden sødt kan blunde!

Hun gaaer. Det næste Vers af Sangen følger, de Dandsende komme nærmere; saasnart disse igjen ere mere tilbage, vandrer Maurerkongen og Javala forbi i fortsat Samtale.

Maurerkongen.

— Det var min første store Sorg; min sidste,
 Min større Sorg, den kan I ikke dele,
 Som Spanier og som Christen!

Javala.

Pyffen kommer

Maaskee ved En, den Allerringeste!
 Jeg føler mig sært dragen hen til Eder,
 Og lover, lover her, idet jeg hæver Haanden! —

Maurerkongen.

Hvad er det for en Ring? hvor fik I den?

griber hans Haand.

Zavala.

Min Hustru gav mig den!

Maurerkongen.

Hvad! Eders Hustru!

O, sig mig, hvad I veed om hendes Slægt!

Ja, Ringen er det! disse trende Slangar

Af Bly og Jern og Guld, heelt kunstigt gjorte!

Jeg kjender den! — Fortæl mig om din Hustru! —

de vandre bort. Det tredje Vers af Sangen følger, Dandsen bliver mere jublende, Musiken stærkere; Maurerkongen og Zavala komme tilbage.

Zavala.

— Den lille mørke Plet, der som en Maane
Staaer paa den faste Skulder, har jeg kysset
Med Brudgoms Lyst.

Maurerkongen.

O hvor jeg er lyfsalig!

Viid, jeg var ung, jeg var kun sexten Aar!

Da traf jeg paa Sjerra-Nevadas Bjerger

En deilig, nødbrun, fjortenaarig Pige!

Jeg elsked', som en Africaner elsker!

Hun maatte være min! med Magt hun blev det!

Bild, som en Tiger, deilig, som en Houris!

Her har hun levet, og jeg indbildt mig,

At jeg var elsket, thi vort Barn hun elsked';

Dg jeg var tryg, skjondt tidt i sine Dromme,

Hun talte, som kun Morderfsken kan tale.
 En Morgen var hun borte med fit Barn;
 Et broget Shawl hang endnu fra Altanen,
 Det veied' hendes Seier, men min Sorg!

Javala.

Dg intet andet Spor var der af hende?

Maurerkongen.

Nei, intet før i Dag! — det er min Ring!
 Dg Mærket kjender jeg paa Barnets Skulder!
 Jeg har mit Barn, min førstefødte Datter!
 Vi maae til Hytten, vi maae hente hende!

Javala.

Ja Konge! men vi først vil hente Eder
 Cordovas Krone! — Nu, nu er jeg Eders!
 Huff paa: vor Lykke har kun faa Minuter,
 De gribes maae, og vi skal naae til Maalet,
 Det er i Dag, Cordovas Fæst har Ende;
 Træt hviler da hver Ridder og hver Tigger!
 Jeg veed en Sti, et Bjerg-Pas skjult for Alle,
 Det i Historien skal vinde Navn, som
 Las Navas de Tolosa. Jeg er Hyrden,
 Men denne Hyrde fører Maurerfolket.

Maurerkongen.

Hvad siger Du!

Javala.

I denne Nat jeg viser Eder Stien!
 Dg næste Dag I hersker i Cordova.

Niama kommer.

See, hvilke Roser! dersom det er Sandhed,
At Blomstens Jolelser er lutter Duft,
Da eie de et Hjerter, som min Fader!

Maurerkongen.

Mit søde Barn! min yndige Niama!
Ja, Lykken maatte komme til Alhambra!
Derpaa fik jeg jo Dig som Underpant.
Syng Digter om en Konges rige Seier,
Og om hvad bedst et Faderhjerter eier.

Chor.

„Fjeldets Svale drak af Zenils Bander!

Anden Scene.

Raphaellas Hytte.

Bed Misset har hann opreist et Kors, gjort af Gren og sammenbundet med Barf.

Raphaella alene.

Hvor kan Zavala dog blive?
Nu er alt et Døgn tilende,
Og han kommer ei tilbage!
Har De ham maaskee forraadt!
Blodet i mig bliver Slinger!
Ei han kommer! — Her er eensomt! —
Da jeg vaagnede imorges,
Fandt jeg Døren sprunget op,
Og en kraftig Bedbend-Nanke
Hang herind. Man siger jo,

Sligt betyder, at der kommer
 Op ad Dagen En, man elsker,
 Eller og vor bedste Ven!
 Elske ham, det gjør jeg ikke!
 Men min bedste Ven, det er han!
 Bedbend'-Ranken har bebudet,
 At han kommer, ja han kommer!
 Derfor har jeg pyntet mig!
 Udenfor, ei langt fra Hytten,
 Fandt jeg denne Purpur-Villie,
 Og jeg fletted' den i Haaret.
 Den er Tegn paa stærke Flammer!
 Staaer der ikke saa i Sangen!
 O den Sang, den gjør mig Plage!
 Det er ikke Melodien,
 Som jeg altid har for Dret,
 Nei, det er dens Ord; de fylde
 Underligt min hele Tanke,
 Som om Sangen var om mig!

hun gjentager Digtet, men afbryder det ved hver Strofes Slutning.

"I de stille dustopfylde Skove,
 Under brede Palmeblade, sove
 Bilde Duer; paa de grønne Grene
 Skinne de, som Solv og Edelsstene.
 Caravanen kommer, og saa ene
 Rider Agib mellem Hoben der!"

afbryder.

Hvem kan jeg min Agib kalde?

bliver ved.

„I den klare Sø, hvor Maanen stinner,
 Svømme Jiske om med Purpur-Finner!
 Taus ved Bredden hviler Caravanen;
 Agib vaager, sidder ved Platanen;
 Ubøøgelig, som han, staaer Tranen
 I det vaade Sand. Hvad tænke de.“

hun afbryder.

Tidt kan Tanken ei udtales!

hun vedbliver Digtet.

„Tranen tænker paa, hvor Solen brænder;
 Agib's Sol har hvide, fine Hænder,
 Faste Skuldre! o hvor sødt at kunne
 Helde Hoved op til dem og blunde, —
 Blunde! nei, det allermindst han kunde!
 Blod og Tanke brænder som en Ild!“

afbryder.

Hæsligt er det Vers! det skulde

Ingen Dvinde kunne mindes!

vedbliver.

„Pige, frisk og stær, som Mandel-Blomsten,
 Glæd Dig salig kun til Atterkomsten!
 Agib kommer! derfor Du med Billie
 Fletter, mens Du dandser over Tillie,
 I dit sorte Haar en Purpur-Villie,
 Ham et Tegn paa Ilden i Dit Bryst!“

Og jeg fletted' Purpur-Villien

Ind i mine sorte Loffer,

Bented' ham, som jeg ei elsker!

efter et Ophold.

For jeg som en stille Indfø
 Kyldtes kun af Himlens Billed,
 Himlen var mit Fædreland!
 Men fra Diebliffet, da
 Savala mig kaldte Hustru,
 Steg fra Soens Grund et Billed,
 Hvor det useet havde slumret,
 Og jeg maatte gysse for det!
 O, far hen! — hvor tidt har ikke
 Pater Guardian i Leiren
 Præd'ket om den onde Aand,
 Som os frister og fordærver!
 Nu er den mig ikke fremmed!
 Den har fulgt mig fra den Time,
 Jeg forlod Cordovas Mure!

idet hun vender sig mod Korset.

Simple Kors, som selv jeg sletted'
 Af de smidigt grønne Grene,
 Fattigt og dog rigt paa Trøst!
 Du og Bønnens Naphtha-Kilde
 Styrke mig!

tager Blomsten af Haaret.

Er denne Lillie

Billed paa mit Hjerte, tag da
 Blomst og Hjerte, Du paa Korset!

hun knæler.

Tredie Scene.

Raphaella. Kongen af Cordova.

Kongen idet han træder ind.

Det er hende! men hun beder!

Raphaella *traalende.*

Høit jeg her min Synd vil skrifte,

Selv om Zavala det horte,

Thi den er en ond Indvirkning

Fra det Djevelfske. O, vee mig!

Altid har jeg i min Tanke

Ham, Cordovas unge Konge,

Altid staaer hans Billed for mig,

Vee mig! — ja! jeg elsker ham!

Korsjets Herre, Dig forbarme!

Udsluk denne Rædsels Flamme,

Riv hans Billed af min Sjæl! —

hun seer Kongen.

Jesús!

Kongen.

Raphaella!

Raphaella.

Vee mig!

Swind igjen i Lusten,

Taagebilled, skabt af Aander!

Kongen.

Himlens Moder være lovet,

Jeg er Kjød og Blod, som Du!

Held mig, at jeg har Dig fundet!

Raphaella.

Er det Eder! O hvad vil I!

Kongen.

Du var borte! Dig jeg søgte!
 Og midt under Festens Jubel,
 Sneg jeg mig useet og uskendt
 Bort fra Slottet, fra Cordova;
 Jeg til Ingen har betroet mig;
 Dig jeg søgte, Du er fundet,
 Jeg har hørt dit Skriftemaal,
 Du mig elsker Raphaella!

Raphaella.

Gaa, hvis jeg Dig ei skal hade!

Kongen.

Jeg vil gaae, naar Du mig følger!
 O, vend ei dit Blik fra mig!
 Meer end mine Fædres Krone,
 Meer end Lyset, meer end Livet,
 Elsker jeg Dig, Raphaella!
 O, hvor Ordet dog er fattigt!
 Det er kun en Gniers Penning
 Mod det fulde Hjertes Rigdom!
 Tal, o tal! jeg har jo hørt det,
 Beed, Du elsker mig,

Raphaella.

Nu vel!

Konge! ja jeg elsker Dig!
 Elsker Dig som Fædrelandet,

Til hvis Lykke Du er bunden!
 Dig og det har jeg forladt,
 Bandret til en fjendtlig Grændse,
 Lagt mit Hoved til en Jord,
 Der ved Maurer blev forbandet!
 Diet, som har Dig forarget,
 Er bortrevet og henkastet,
 For at Du, som Mand og Konge,
 Kunde staae for Fædrelandet.
 Let var ei den Kamp, jeg kæmped',
 Og nu kommer Du, dæmonisk,
 For at Kampen skal fornyes,
 Mens Du siger: Du mig elsker!

Kongen.

Dine Grunde kun er Taage,
 Dem vil Sandheds Sol fordunste.
 Intet binder her Dig.

Raphaella.

Konge,

Jeg er Hustru! Zavalas!

Kongen.

Hustru!

Raphaella.

Men Du har jo Magten
 Til hvert helligt Baand at sprænge!
 Du er stærk, kun ikke over
 Dine egne Lidenstaber!

Kongen.

O, hvad skal der blive af mig!

Raphaella.

Hvad der eengang var — en Mand!

Oversind din Sjæle Svaghed,

Skjul den, som en rædsom Bunde,

Som Spedalskhed! Ingen see den!

Troen paa en Konges Styrke

Er den halve Kraft hos Folket!

Kongen.

Kan det være Folkets Lykke,

Alt jeg, som i Eventyret

Prindsen, halv forstenet sidder,

Uden Elskov, uden Lykke,

Gensom, klædt i Purpur-Raaben,

Paa min kongelige Throne.

Raphaella.

Gensom skal ei Kongen være,

Ham er valgt en ædel Hustru

Franfrigs unge Konge-Datter!

Beed Du vel, med hvilket Offer

Hun forlader Barndoms Hjemmet?

Spanien har hun alt betraadt,

Nærmer sig Cordovas Mure,

Og Du Konge, hendes Brudgom,

Kommer hende ei i Møde,

Tænker paa en daarlig Elskov,

Krænker tvende stoffels Dvinder.

Er det ridderligt og mandigt!? —

Jeg har seet Dig, glad, begejstret

For Dit skønne Fædreland,

Seet Dig, som en Helt i Slaget!

Troer Du, ellers Raphaella

Elstet' Dig? O vee mig! vee mig!

Vær, som Du engang har været,

Og Dit Fædreland og Folket

Skal velsigne Dig, min Konge!

Kongen.

Gjennem Dig jeg saae Naturen,

Saae mit skønne, rige Spanien;

Bed Din Side jeg i Slaget

Folte Heltens Kraft og Villie!

Herlig laae min Fremtid for mig,

Med den Indskrift: „Magt og Frihed,

Kjærlighed.“

Raphaella,

Magten eier Du som Konge,

Frihed har Du jo som Mand,

Kjærligheden — —

Kongen.

— Skal jeg miste!

Den er Hjertet, som forbinder

Hine tvende, stærke Binger,

Magt og Frihed, at de kunne

I en Eenhed flyve fremad,

Saa at hele Jorden undrer!

Raphaella.

Tidt staaer i vort eget Indre
 Ikke Gud, men Drknens Guldkalv.
 Vee os, naar den sonderbrydes,
 Livets Drif vil smage bitter!

Kongen.

Drknens Guldkalv har Du opreist,
 For en falsk Idee Du knæler,
 Den har stødt Dig ud i Verden,
 Gjort os begge ulykkelig!

Raphaella.

Konge, det er Tid vi skilles!

Kongen.

Dig jeg skulde lade blive
 Ene her, hvor Fiender leve,
 Hvo skal kunne Dig befærme!

Raphaella.

Eget Mod og denne Bøsse!

peger paa Geværet paa Væggen.

Kongen.

Naar nu Maurer-Skaren kommer? —
 Jeg har seet dem vaabenklædte
 Klarre op af Bjergets Side! —
 Mængden vil Dig overvælde,
 De vil binde Dine Hænder,
 Tage Dig som Seiers Bytte! —

Raphaella.

For Granada er jeg ufsendt;
For dets Mænd er her jeg sikker!

Kongen.

Just ad denne Kant de kom.
Tæt her ved, hvor Hjeldet synes
Umspændt af et Næt med Bedbend,
Groe to kæmpestore Cedre,
Der jeg saae en tallos Skare! —

Raphaella.

Hvor de høie Cedre vore! —

Kongen.

Der jeg saae dem!

Raphaella.

Dg først nu

Siger Du mig dette! vee os!
Bjerget har da en Forræder! —
Konge! vid, Dit Riges Krone
Hænger denne Nat paa Grenen
Tæt ved Alfar-Bei! — kom, hurtigt!

Kongen.

Er der Fare for Cordoba?

Raphaella.

Stjult for Alle har jeg tænkt mig
Denne Bei! den er forraadt dem!
Hurtig! Alting maae vi voe!
Nu er ikke Tid at dromme,
Tænke paa en daarlig Elskov.

Rogle Hyrder maae vi samle,
 Vi behøve ikke mange,
 Stedet selv vil kjæmpe for os!

Kongen.

Hvor de høie Cedre vore,
 Steg den stærke Skare opad!

Raphaella.

Driftigt Konge! denne Time
 Ved en kraftig Daad udslette
 Vil den Daarsskab, meer end Daarsskab,
 Du begif, ved at forlade
 Dit Cordova for en Dvinde!

Kongen.

Troer Du, det Cordova gjelder!

Raphaella.

Troer Du, at Granadas Kjæmper,
 Som en Flok af unge Dreng,
 Lege Stjul i disse Bjerger!
 Hvad jeg frygtede, er skeet.
 Zavala har de vist dræbt,
 Ellers var han her tilbage.

river Geværet ned af Baggen,

Konge! jeg er Eders Kriger!

Bjergets Hyrder vil vi samle,
 Kom! det gjelder Fædrelandet!

fører ham med sig.

Fjerde Act.

Første Scene.

Et snevert Paa i en vild Hieldegn. Scenen er saa smal som muligt.

Kongen. Raphaella. Bevæbnede Hyrder.

Raphaella.

Disse faste Klippemure

Er' vort Børn, vor bedste Hjelper.

Kongen.

Brave Hyrder, vi er' Skjoldet

Foran Fædrelandets Hjerte!

Svigte vi, da vil Halvmaanen

Plantes snart, hvor Korset straalere.

Alle.

Viva, Kongen! og Cordova!

Raphaella.

Tag af Sagnet's friske Kilde

En Begeiststrings Vædskebril,

Hør, hvorledes Sonnen handler,

Fædrelandets Son.

Alle.

Vi her'!

Raphaella.

Den Gang Pesten ødelagde
 Mange underskionne Lande,
 Kom en ung, forelsket Hyrde
 Fra sit Arbeid; og han længtes
 Efter Hjemmet og sin Brud;
 Og han saae alt Nogen hvirvle
 Fra den fædrelige Arne.
 Da kom der fra Skovens Tyfning
 Frem en høi og hvidklædt Dvinde,
 Og hun sagde: jeg er Pesten!
 Lande har jeg gjennemvandret
 Og er træt, Du maa mig bære!
 Løst mig dristig paa Din Skulder,
 Og jeg skal ei dræbe Dig!
 Og hun svandt, men da han hæved'
 Hov'det opad, saae han hende
 Sidde paa hans venstre Skulder,
 Let og lustig; hendes Klæder
 Flagrede i Aftenvinden.
 Og han tænkte paa den Rædsel,
 Som han bar paa sine Skuldre,
 Og skjøndt Hjerret slog af Længsel
 Efter Bruden ved hans Arne,
 Bendte han dog Hjemmet Ryggen,
 Vandred' over andre Bjerge,
 Altid længer bort fra Hjemmet.
 Hvor han kom, Rigkloffen ringed',

Thi han førte Døden med sig. —
 Efter mange Aar og Dage
 Stod han paa et Fjeld ved Floden
 I en Egn, han maatte kjende,
 Ja, han eined atter Hjemmet,
 Og af overvættes Længsel
 Slog hans Hjerte, men han var jo
 Døden hjem til alle Sine.
 Og han nævne de Navne,
 Som var' ham meest dyrebare,
 Styrteb' sig da ned i Floden,
 For at døe og frelse Hjemmet!
 Og den hvide Dvinde flygted'
 Fra en Egn, der havde Sonner,
 Som for Hjemmet hengav' Livet!
 Blomsterne fik dobbelt Fylde,
 Frugterne langt større Eafter.
 Bed den Ene frelstes Landet!
 Derfor synger Skjalden om ham,
 Og hans Daad staaer i hvert Hjerte!
 Har I ret forstaaet Sagnet?
 Egen Lykke skal man offere,
 Givt Alt for Fædrelandet!

Alle.

Viva! viva!

Kongen.

Ha, hvo kommer!

Anden Scene.

De Forrige. Flere bevæbnede Hyrder.
En af Hyrderne!

Benner!

En anden Hyrde.

Jeg har samlet disse!

Den Første.

Der er Oprør i Cordova,
Jeg har været der imorges!

Kongen.

Oprør!

Den Første.

Under Kronings-Festen,

Medens Dandsen stod paa Slottet,
Kongen var med eet forsvunden!
Folket raabte: vi vil see ham!
Og da Kongen ikke kom,
Trængte Hoben ind paa Slottet,
Stormed' gjennem Byens Gader —!

Kongen.

Du har været i Cordova!

Den Første.

Kun med Nød jeg slap derfra!
Adlen er ei Kongen gunstig.
Sikkert er han deres Fange,
Men nu kæmper Folket for ham!
Hvis ei Kongen udleveres,
Vil det lyse i Cordova!

Kongen.

Ei han er der! her staaer Kongen!

Alle.

Kongen!

Raphaella.

For at døe med Eder,
Eller seire over Fjenden!

Alle.

Biva!

Kongen.

Rom! fordeler Eder!

Hæng paa Hjeldet bag hver Bust,
Og send Døden til vor Fjende!

Raphaella.

Jeg seer skarpt! saa snart de komme,
Skal jeg give Eder Tegnet!

bryder en Green af et Træ.

Denne være skal vor Fane!

Naar jeg hæver den, da skyder!

De forbele sig; Kongen med nogle Enkelte tage Plads paa den høiere liggende
Deel af Hjeldet ud over Enevringen.

Tredie Scene.

Have i Alhambra.

Til Venstre en Balustrade ud imod Granada.

Niama med sine Piger.

De spille og synge for hende i den smukke Aften, hun staaer tankefuld imellem
dem, endelig udbryder hun.

Niama.

Over Middelhavets Bande
Til de africanste Strande

Til den daarende Fata-Morgane,
 Drog i Aftenen Skyers Caravane.
 Himlen, som et Verdens Hav ophængt,
 Gjennemfigtigt, gjennemtrængt
 Af et Lys, som Perlen, er min Sranke!
 Dog, paa Bjerget er min Tanke!

laner sig brømmende til Altanen og seer ned ad.

Som et broget Klippe-Brud
 Sees Staden;
 Læg en Huulvei Gaden
 Strækker sig; dens Stribe sig forgrener,
 Skjuler Hverdags Livets Scener. —
 Under Byens Mure Bei sig baner
 Der et Brudetog, med Blus og Faner;
 Mægtige Plataner
 Slynge deres Grene tætte,
 Hvori Rankerne sig flette,
 Skjule Toget. Nu jeg seer det atter!
 Skjønheds Datter
 Sidder paa Camelen. Prægtigt broget,
 Skrider fremad Toget.
 Klart fra Bækken
 Falder Blussets Gjenskin op paa Hækken,
 Der staaer hvid med duftende Jasminer.
 Atter det indtriner
 I den sorte Tykning; men mit Dre
 Glædes Skud kan høre
 Lyd af Gymbler og af Tambouriner.

Af! paa Bjerget er min Tanke!
 Bjerget, hvor i Taagen Drnen vorer
 For vort Die, hvor de vilde Drer
 Gik en viid Arena, gaae nu de,
 Som jeg muligt aldrig meer skal see,
 Mine Kjære!

Seier eller Død vil for dem være!
 Som i Drnen Folket for Jehova,
 Vandrer Mahoms Born. Lev vel!
 Først blev jo Englen Gabriel,
 Seiers Stien veed han til Cordova!

Af, paa Bjerget er min Tanke! —
 Høit paa Minareten seer jeg stande
 Storken; Fugl fra mine Fædres Lande,
 Løst Din Binge,
 Hilsen dem og Budskab mig Du bringe!
 Hvil Dig paa Cypressen, hvis de faldt,
 Har De seiret alt,
 Da skal Du sidde

Kneisende i Palmens Kuppel-Midde!

Af —! paa Bjerget er min Tanke!

Piger, hør Niama kalder!

Syng, saa Beemods Dug paa Sjælen falder.

Maurerpigernes Sang.

Melodier omme

Er en Duft af bedste Dromme,

Er en Efterklang for Jordlivs Brimlen

Af Fortids Himlen!

Der hvor Ordet tier
 Fæste sig de stærke Melodier,
 En Regnbue skabt for Verdens Brimlen,
 En Bro til Himlen!

N i a m a.

Kundskab's Træet skyggede i Eden
 Over hele Folkestammen,
 Den blev spredt, dem Englen drev med Flammen;
 Aandens Kundskab's Træ herheden
 Kalder atter alle Slægter sammen,
 Der, hvor Træet groer er Eden,
 Alart jeg seer det over Nutids Sfranke!
 — Dog paa Bjerget er min Tanke!

Chor.

Melodier ømme o. f. v.

Fjerde Scene.

Hjeldstien.

Slaget er endt.

Raphaella og Hyrderne, lidt efter Maurerkongen

Zavala.

Alle.

Seier! Seier!

Raphaella.

Gud al Vre!

Eid, din Aand har kæmpet med os!

Maurerkongen er vor Fange!

Maurerkongen, Hjerteblomsten

Paa det africanſke Giſttæ!
 Før ham frem og den Forræder,
 Som forraadte Fædrelandet!

Maurerkongen og derefter Zavala føre frem.

Maurerkongen.

O, mit Barn, ſaadan jeg ſeer Dig!

Raphaella.

Seirens lykkelige Datter!

O, min bedſte Drom er opfyldt,
 Thi Dig ſeer jeg, ſom min Fange!
 Hvor er Zavala! ſig, har Du
 Myrdet ham?

Maurerkongen.

Ulykkelige!

peger paa ham.

Raphaella.

Zavala! nei, løſt Dit Hoved!
 See paa mig! hvor kom Du her?
 Hvo har Veien vift dem?

Zavala.

Jeg!

Raphaella.

Du! ſaa ſkal Du døe!

griber Geværet, ſigter, men valſer og taber det.

Guds Moder!

Nei, jeg kan ei!

Zavala.

Raphaella!

Maurerkongen.

O mit Barn! min ſtaffels Datter!

Raphaella.

Hendes Gud beskytte hende!

til Zavalá.

Man har tvunget Dig med Sværdet,

Tvunget Dig at vise Bøi!

Du har kunnet frygte Døden,

Frygte Pinsler! har ei styrtet

Dig fra Hjeldet i en Afgrund,

Du maa døe!

Zavalá.

Du vil ei dræbe

Mig, din Mand!

Raphaella.

Det er Din Gjerning,

Som Dig dræber! vær forbandet,

Du og han!

Zavalá.

Han er din Fader!

Det er ham, Dit Hjerte savned';

Du er ingen Spaniers Datter,

Alt jeg skal Dig aabenbare!

Raphaella.

Gift Du aander! skyd ham! skyd!

Fædrelandet han forraadte!

En af Hyrderne.

Dø, Forræder!

skyd ham.

Zavala.

Det er Døden!

falder.

Raphaella. holder for Vinene.

Maurerkongen.

Dvinde! dræb nu ogsaa mig!

Men i Døden jeg bekræfter,

At Du er en Maurerpige!

Denne Ring, jeg har paa Fingren,

Selv jeg givet har Din Moder!

Du har ghyget paa min Arm!

Jeg har kysset Modermærket

Paa Din Skulder! — Lad dem dræbe

Ogsaa mig! — Du er min Datter!

Raphaella.

Mig Du selv med Ordet dræber!

Bend Dit Dø fra mig! Bee!

Femte Scene.

De Forrige. Kongen af Cordova.

Kommer med de andre Hyrder ned fra den høiere Deel af Hjelidet.

Raphaella.

iller ham imøde, stnger sin Arm om hans Hals, idet hun med Skrak seer
paa Maurerkongen.

Frels mig for ham! for mig selv!

Kongen.

Held mig! Dig jeg skylder Seiren!

Maurerkongen er vor Fange!

Han skal bindes fast til Halen

Af den Hest, hvorpaa Du holder
Indtog i Cordovas Gader!

Raphaella.

Han —! O Du har ikke hørt det!

Han tør kalde sig min Fader!

Dette Folk jeg blodigt hader,

Det, han vil, at jeg tilhører! —

Zavala var Fjendens Fører,

Han er dræbt —!

Maurerkongen.

Du er min Datter!

Har Din Moder aldrig sagt Dig,

Naar hun lærte Dig, som Lille,

At forbande Maurerfolket,

At Du var en Maurers Datter!

Raphaella.

Aldrig!

Maurerkongen.

Har Din Moder aldrig

Rævnet høit i sine Dromme

Rævnet Alhakem!

Raphaella.

Nei! nei!

Huler sit Ansigt.

Kongen.

Tal ei meer! Dit Ord jo dræber! —

Raphaella, Du er min!

Du er Spaniens faarne Datter,
Fædrelandets!

Raphaella.

Fædrelandets?

Kongen til Maurerkongen.

Ei Din Læbe talte Sandhed!

Thi lad den da brat forstumme!

Du skal døe, men ei vancæres!

Læs Din Bøn og luf Dit Die!

Maurerkongen.

Hvad der skeer, er Atlahs Billie!

Raphaella.

Han maa døe! —

træder hen til ham.

— Men først Du sværge

Bed hvad Du erkjender helligt,

Bed Dit Barn, Niamas Lykke,

At jeg iffe er Din Datter!

Maurerkongen.

Du det er!

Raphaella.

Nei! — Nei!

styrter om.

Maurerkongen.

Hun er det!

Kongen.

Jeg det troer, og denne Tanke

Tidt i Leiren har opfyldt mig! —

Hendes Fader ei jeg dræber,

Men kom nu Du til Cordova,
 Kunde jeg Dig ikke frelse,
 Derfor fly, fly før hun vaagner!
 Som en Drøm forsvandt fra hende!

Maurerkongen.

Konge, jeg forstaaer Dig ikke!

Kongen.

Du har sprængt mig Kobberlænken
 Mellem Zavala og hende!
 Fri min Skjønheds Svane svømmer
 Med en maurisk Kongekrone!
 Naar hun er Cordovas Dronning,
 Bær da Du Cordovas Gjæst!

Maurerkongen.

Du er ung, Du er en Christen,
 Har Din Hjende i Din Magt!

Kongen.

Du er fri! men bort! hun vaagner!

Maurerkongen.

Allah skjærme Dig og hende!

gaaer.

Sjette Scene.

De Forrige uden Maurerkongen.

Raphaella hæver Hovedet.

Jeg har drømt! o, rædsomt var det!

Kongen.

Hvil Dit Hoved op til mig!

Lad mig trykke Dine Hænder
 Fast til mine varme Læber!

Raphaella.

Konge, Du Dig glemmer! Bee mig! seer sig om.

Dette Sted, og disse Døde!

Zavala —! — Og Maurerkongen!

Er han dræbt?

Kongen.

Jeg gav ham Frihed!

Raphaella.

Frihed! Fædrelandets Fjende!

Kongen.

Veien nu gaaer til Cordova!

Hvor Du kommer, der er Seiren,
 Folkets Datter! Landets Dronning!

Jeg jo veed, Du elsker mig!

Raphaella.

Elsker! Kan i denne Time

Du til mig om Elskov tale!

Har min Husbond ei forraadt

Dig, Din Krone, Fædrelandet!

Enke blev jeg denne Stund!

Her Du hørte Maurerkongen

Sværge, at jeg var hans Datter! —

Nei! umuligt! — Jeg skal vise,

At Cordova jeg tilhører!

Jeg vil kjæmpe for dets Konge!

Jeg vil kjæmpe ved hans Side!

For hans Ret, for Fædrelandet!

Dg profetisk skal min Stemme

Lyde der for hele Folket.

Til Cordova!

griber Grenen og svinger den over sit Hoved.

Du skal feire! —

Jeg gaaer da til mine Bjerge!

Femte Act.

Slottet i Cordova.

(Som i Slutningen af første Act).

Stormflokkerne ringe; man seer det røde Blus fra en antændt Bygning, en Hob »Lazaros» have leiret sig midt paa Guldet om nogle Tønder og Kar med Viin. Det hele aander en bachanalisk Lystighed.

Første Scene.

Pablo synger

1.

Naar det fra Bjergene blæste for koldt,
Bedstemoer fros og paa Ildpotten holdt,
Der, hvor paa Gaden en Smed havde smedet,
Vidste hun, Stenene godt vare heded';
Der hun sig satte, hun strakte sig da.
Ah! ah!
Man hjælper sig, ja!
Men man kan dog ha' det meget bedre!

Chor.

Pårefuld

Sætter indvendig Guld,

Og Guld — kan det være bedre!?

Pablo.

2.

Lys i et Skræmmerhuus sat paa en Stof,

Reist midt paa Gaden, det Tegn er nok,

Under den sover jeg trygt med Familie,

Jungen vil høre os over med Billie!

Saa trygt vi ligge og strække os da!

Ah! ah!

Man hjælper sig, ja!

Men man kan dog ha' det meget bedre!

Chor.

Pårefuld o. s. v.

Pablo.

3.

Floiel og Silke foragter jeg ei,

Kun han faaer Prygl, som er bedre end jeg!

Pøbel er Pøbel i bedste Forening,

Kongen selv kan ha' godt af vor Mening;

Ah! ah!

Man hjælper sig, ja!

Men man kan dog ha' det meget bedre!

Chor.

Pærefuld

Sætter indvendig Guld,

Og Guld — kan det være bedre!?

Pablo.

Det sidste Vers i Bisen, det var Sludder —

Nei, det var ikke Sludder, jeg har gjort den!

Men man kan ikke digte, mindre tænke,

For Klokke-Ringen og for Bøsseskud!

Hurra! nu har vi Dyrer!

Aurelio.

Deiligst Dyrer!

Pablo.

Hold Mund! det er kun Folk som mig, der taler!

See, hvor det brænder! Gid det var hos Bispen!

Forlad min Synd, du hellige Betolophus!

Paa Bispen skal man troe og ikke troe,

Han er en Lur! forlad mig Sancta Gertrud!

Han vilde sige, Kongen var forsvunden,

Bar løben bort! jo vist, nu løber man,

Naar man den samme Dag har faaet Kronen.

Forputtet er han! Bisp og Adelskab

Har gjemt ham, veed vi nok! De vil regere!

Aurelio.

Men i Cordova leve brave Folk,

Vi er for Kongen! og er Kongen borte,

Regere vi.

Pablo.

De slaaes i Gaderne,
Stormkloffen ringer! — Kan Du sige mig,
Hvor blev Prindsessen af, den franske Donna,
Der kom, netop som de indbildte os,
At Kongen var forsvunden.

Aurelio.

Erkebispens

Tog jo mod hende tæt ved Byens Port;
Men vi var' muntre just herindenfor.
Saa gik de nok ind af en Bagdør begge!

Anden Scene.

De Forrige. Santiago.

Santiago.

Det er ei Tid at strække Eder her!
Vor Konge lever, er her i Cordova!

Alle.

Hvad, Kongen!

Santiago.

I Triumph af Folket ført,
Han kommer her til Slottet.

sparker til Viinlarret.

Og her ligge

I med jert Kram og spærrer Toget Veien!

Pablo.

Stød ei til Binen, bliver Binen stødt,
Saa løber den! lee med! for jeg er vittig!

Aurelio.

Hvor kommer Kongen fra?

Santiago.

Fra Kamp med Maurer!

Det er en Mand, han slaaes paa Kroningsdagen,
Han dandser ei paa Roser! Kongen leve!

Alle.

Vor Konge leve!

Aurelio.

Lad os møde ham!

Alle.

Afstød til Kongen!

de ise ud.

Santiago.

Bed hans Side red

En deilig Dvinde, om det var Prindsessen

Alf Frankrig, som skal være Dronning,

Det veed jeg ei, men Alle raabte Hurra!

Dg jeg, jeg raabte Hurra! det var prægtigt!

Dg vore Fanger, Rangspersonerne,

Blev, fort' for Kongen midt paa Stadens Torv!

Aurelio.

Men alle Klokker ringe jo til Storm!

Santiago.

De blev' i Banen! lad dem ringe ud!

Hør Folkets Jublen, Sang og Glædes-Skud.
De komme op mod Slottet.

Begge to.

Leve Kongen!

Tredie Scene.

Kongen. Raphaella. Erkebiskoppen. Hof
og Folk.

Chor af Folk.

Glæde! Glæde!

Lustning fra ufsjendte Bjerger!

Sorgens Kjemper blive Dverge,

Glæde! Glæde!

Kongen.

Det er i Faren, man skal kjende Venner,
Og Folket, seer jeg, er min bedste Ven!
Jeg leve vil og virke for dets Lykke!

Raphaella.

Saa seer jeg atter dette Sted igjen!

Kongen.

Her staaer min gode Nand! see, Leirens Datter,
Den fattige, forældreløse Pige,
Med hvem jeg vorte op, i hvem jeg saae
En Skjønheds Blomst af Folkets egen Midte.
Man valgte for mig Frankrigs Kongedatter!
Jeg valgte Folkets!

Mængden.

Held, Cordovas Droming!

Kongen.

O Raphaella, da jeg ved din Side
Med Jubel drog igjennem Byens Gader,
Man nævned' Dig og mig! dit Die funklede!
Jol, hvad Du blive kan for Fædrelandet!

Raphaella

Skjuler Ansigtet.

Kongen.

Du kæmper med dig selv! Du elsker mig! —

Erkebiskoppen

træder frem af Skæren.

Kirkens Hoved bør det sig
Ei at frygte verdelig Styrke!
Høit for Dig og høit for Folket
Siger jeg, din valgte Brud,
Frankrigs kongelige Datter,
Har betraadt dit Riges Grændser,
Er alt her i dette Slot;
Du kom hende ei imøde,
Hun, som gav sig hen til Dig!
Gensom, fremmed i sit Rige,
Blev jeg hendes Ben og Tjener,
Men nu vil Du frænke hende,
Sende hende hjem til sine —!

Kongen.

Ei et Ord!

Erkebiskoppen.

Jo, jeg vil tale,
 Selv om det blev sidste Gang!
 Du din Faders Minde frænker!
 Du —!

Kongen.

Ha, ti!

Erkebiskoppen.

Jeg Dig advarer!

Koster Frankrig mod Dig Sværdet,
 Splitter det Din Kongekrone!
 Kronens Ring omfatter Landet,
 Brister Ringen, Alt da brister!

Kongen til Soldaternes.

Griber ham!

Raphaella.

Nei, gjør det ikke!

End i Aften er her Bryllup,
 End i Aften Bryllupsstoget
 Vandrer skal til Herrens Alter!

griber Kongens Haand.

Konge, jeg er din! ja din!
 Meer end selv Din Sjæl begriber!
 Men endnu i denne Aften,
 Nu i denne Time ssee det!

Kongen.

Du det vil!

Raphaella.

Jeg vil det Konge.

Erkebiskoppen.

Hyrderne, som fulgte Eder,
 Og som kæmped' med mod Fienden,
 Har et Budskab — er det Sandhed,
 Da er denne Pige ikke
 Vænger, hvad hun for har været,
 Peirens Datter, Folkets Barn,
 Nei, hun er en Maurerpige,
 Kongen af Granadas Datter!

Alle.

Maurerpige!

Raphaella.

Spanierinde

Er jeg! det I skal erkjende!
 Konge, overvind Din Brede,
 Og Du skal faae riig Belønning! —
 Hellige og fromme Fader!
 Døm mig ikke, for I horer!
 Jeg vil skrifte her for Eder;
 Min, Cordovas, Eders Lykke
 Ligger i mit Skriftermaal!
 Konge, lad dem festligt smykke
 Kirken, Slottet, — og jeg lover,
 At jeg vil i denne Time
 Mig hengive for mit Land!
 Ja hengive!

Kongen.

Min Du bliver!

— Lad i alle Byens Gader
 Hoit Trompeterne forkynde
 Kongens Lykke, Kongens Bryllup!
 Paa hvert Torv skal Vinen springe,
 Folket nyde skal og drømme
 Om min altfor store Lykke!

Chor.

Glaede! Glaede!

Lustning fra ukiendte Bjerge o. s. v.

de drage bort.

Fjerde Scene.

Raphaella. Kongen. Erkebiskoppen. Hoffolk.

Raphaella til Kongen.

Her vi skilles nu, men mødes
 Snart, som der jo staaer i Skriften,
 Bryllupsklædte for Guds Afsyn.

Kongen.

Du er bleg, saa dybt bevæget!

Raphaella.

Ja, thi Kampen, jeg har kæmpet,
 Er for stor vist for en Kvinde!
 Ja, jeg elsker Dig! jeg elsker
 Dig saa hoit, som — Fædrelandet!

Kongen.

Haa Minuter og vi mødes,
Til Forening evig!

Raphaella.

Evig!

Erkebiskoppen.

Med min Krumstav skal jeg stille
Dem, selv foran Herrens Alter!

Raphaella.

Sig mig, dersom jeg var falden
Blandt de Kæmpende i Slaget,
Harde Du da ei, for Folket
Dg dit Fædreland, forenet
Dig med Frankrigs Kongedatter!

Kongen.

Var Du død, hvad var da Livet!
Alt jeg havde sagt til hende,
Dg hun selv, man har fortalt mig,
Hun er stille, Gud hengiven;
Hun vist havde raft mig Haanden,
Dg vi skulde vandret sammen,
Men i vore Tanker adskilt,
Ret som Dagens Lys og Nattens!

Raphaella.

Aftenroden dem forener!
Smyk Dig Konge, til Dit Bryllup!
Jeg er færdig, for Du venter,

Kun det Slør, en Brud skal bære,
Fæster jeg i mine Loffer!

Kongen.

Gud for Dig, og for Cordova!

gaaer med Hoffollene.

Femte Scene.

Raphaella. Erkebiskoppen.

Erkebiskoppen.

Aldrig, aldrig jeg tilsteder,
At Du bliver Landets Dronning!

Raphaella.

Du tilsteder, at jeg bliver
Meer, langt meer, dets gode Skytsaand!
Beed Du ei, at Kongemagten
Er en salomonisk Ring,
Som har Magt mod hver en Villie,
Kun ei mod en større Aand,
Dydens Cherub er den største!
For den franske Kongedatter,
Useet, men i denne Time,
Til mit Kammer! jeg skal smykke
Hende med mit Brude-Slør;
Hun i mit Sted gaaer til Kirken,
Ukjendt med ver raske Handling;
Og mens der Du dem forener,
Gaaer jeg stille fra Cordova,

Gaaer igjen til mine Bjerge;
 Bort Bedrag vil Gud tilgive,
 Gud, som veed den Kamp, jeg kæmper!

Erkebiskoppen.

Ja tilgive og belønne! —

Bær velsignet, Mahoms Datter!

Raphaella.

Nei, jeg er en Christen-Pige!

Fra min allerførste Tanke

Var jeg Christen! — Sagde iffe

Selv en maurisk Dvinde til mig:

„Fra den africaniske Strandbred

Har man plantet en Granat-Rjærn”,

Nær ved Darro, naar den trives

Til et Træ, er da ei Blomsten

Darros Blomst, ei Africas!”

Erkebiskoppen.

Indenfra just Daaben kommer!

Den Du eier, den Dig styrke

Til at handle, som Du handler!

Drag, som Hagar, ud i Ørken,

Troen er din Ismael!

Raphaella.

Før nu hid Cordovas Dronning!

Erkebiskoppen.

Til Dit Kammer skal jeg bringe

Venligt Frankrigs unge Datter!

Sjette Scene.

Raphaella ene.

Kun ved Handling vinder Livet

I Betydning! ja, det være!

Skal jeg ikke kunne miste

Det, jeg aldrig turde eie!

Franfrigs unge Konge-Datter!

Jeg skal hænge Brudesløret

Om Dit Ansigt; hvis jeg kunde

Flette disse mine Taarer

Som Juveler i dit Haar,

Kongeligt Du skulde finyffes! —

Musiken fra Gaden lyder op til hende.

Hvor de juble! — Jeg vil handle!

gaaer.

Syvende Scene.

Musiken og Jublen tiltager; en dansende Mængde med brogede Faner kommer op af Terrassen; National Dands. Erkebiskoppen med Geistlige stiger op fra Terrassen og stiller sig foran Indgangen til Kongens Værelse; Konner og Hofets Damer foran Raphaellas.

Berelsang.

Lykkelig er den Mand og Kvinde,

Som alt paa Jorden her hinanden finde!

Hvor de knæle.

Bore Roser, Pagtens Eftermæle,

Billedet paa deres Sjæle!

Mængden.

Der er Glæde i Cordova!

Kongen og den kongelige Brud træde hver ud fra sit Bærelse, midt paa Scenen mødes de og rælle hinanden Haanden, de vandre til Kirken; Sangen blander sig med Kirkeklosterens Løb. Scenen bliver atter tom, Aftenroden belyser Horisonten, Kirlens brogede Rader ere bestraaede af Lyset indvendig fra.

Ottende Scene.

Raphaella træder alene ud.

Fædrelandet aander Glæde,
 Kan da Raphaella græde! —
 Nu de for Guds Alter træde!
 Hor, hvor festligt Orglet klinger! —
 Gid jeg havde Svalens Vinger!
 Selv jeg er i disse Dale
 Kun en fremmed, vildsom Svale!
 Alt, hvorfor jeg her har stridt,
 O, af det blev intet mit!
 Ei hos Maurer findes Hjemmet,
 I Cordova er jeg fremmed.
 Bort! — men Ingen mig maa finde!
 Irrer den for sig og ubaander derpaa et let Strig.
 Curtius! — jeg er Spanierinde! —
 Tak for Tanken, Gud i Himlen!
 Jeg maa ikke sees af Brimlen!
 Ingen til min Bei skal kjende!
 Mit Farvel jeg ham maa sende! —

Man hører den jublende Musil af Brudetoget, som kommer tilbage, Klostets glade Sang, Raphaella river Pilen af sit Haar og ridser paa Randen af Marmor-Brønden, medens Brimlen høres at komme nærmere og nærmere.

„Konge, viis Dig Kronen værd!

Raphaella for Dig beder!“

— Stærke Død, løst nu dit Sværd!

Gjennem alle Ewigheder

For mit Fædreland jeg beder!“

Styrter sig i Dybet, medens Mængden jubler

„Der er Glæde i Cordova!“

Teppet falder hurtigt, idet Musikken gaaer over i en vild Dissonants.

